

*LAMPADARUL
DE AUR*

Slujirea spirituală

Stephen Kaung

Slujirea spirituală

I.

Să ne rugăm:

Iubite Tată ceresc, așa cum stăm înaintea Ta în numele preaiubitului Tău Fiu, Domnul nostru Isus, inimile ne sunt pline de bucurie și recunoștință. Doamne Isuse, Te laudăm și-Ți mulțumim că ne-ai iubit atât de mult, încât ai fost gata să vii în această lume nelegiuită și să mori pentru păcatele noastre. Doamne, Îți suntem veșnic recunoscători. Te laudăm și-Ți mulțumim nu numai pentru că ne-ai mântuit, ci și pentru că ne-ai chemat să Te slujim. Cine suntem noi ca să-L slujim pe Domnul nostru scump? Totul este harul și îndurarea Ta. Suntem adunați aici în această dimineață ca să ne înveți cum să Te slujim, așa încât să satisfacem inima Ta. Ne rugăm ca zilele noastre pe pământ să fie cu adevărat zile de valoare în ochii Tăi, ca voia Ta să se îplinească pe pământ, prin noi, așa cum se îplinește ea în cer. Încredințăm acest timp în mâinile Tale iubitoare. Așteptăm ca Duhul Tău cel Sfânt să ne deschidă ochii la Cuvântul Tău. Ne rugăm ca acest Cuvânt, care este adevăr și viață, să devină experiență pentru fiecare dintre noi. Ție Îți dăm toată slava! Ne rugăm în Numele scump. Amin.

Mulțumim Domnului că ne-a adus împreună și de această dată. Mulțumim Domnului că am început această conferință cu Masa Lui. Când venim la Masa Domnului, venim în calitate de copii ai Lui. Îl laudăm și-I mulțumim că ne-a dat viața, că putem veni în prezența Lui pentru a ne aminti de marea Lui dragoste față de noi și pentru a ne exprima, fie și într-o mică măsură, mulțumirea. El este atât de vrednic, mai vrednic decât vom putea spune vreodată! Dar slavă Lui că El este gata să primească recunoștința noastră, chiar dacă ea este mică. Însă, frați și surori, cu toții știm că nu suntem doar copii ai Lui. Când ne gândim la faptul de a fi copii ai lui Dumnezeu, ne gândim la viață, la faptul că El Și-a dat viața pentru noi. Dar atunci când am devenit copiii Lui, El ne-a chemat să-I slujim. Vă amintiți versetele din Apocalipsa 1:5-6 „A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său...” Vedem, deci, că n-am fost doar răscumpărați prin sângele Lui scump, nu ne-a fost dată doar viața, ci am fost făcuți împărați și preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său. În Apocalipsa 5 vedem că cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii se închinau și-L laudau pe Domnul Isus, spunând: „Doamne, Tu ești vrednic, pentru că ai fost junghiat și ai răscumpărat cu sângele Tău un popor, și ai făcut din el împărați și preoți pentru Dumnezeu.”

Prin urmare, frați și surori, cred că ne este bine cunoscut tuturor faptul că nu suntem doar copii ai lui Dumnezeu, ci suntem și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl nostru. Știm că preotul este o persoană devotată în întregime slujirii lui Dumnezeu. Preotul face un singur lucru: Îi slujește Domnului. Fiecare copil răscumpărat al lui Dumnezeu este un preot pentru El. Din acest motiv, după ce am fost mântuiți, trebuie să aducem trupurile noastre ca o jertfă vie, pentru că acest lucru este plăcut lui Dumnezeu, pentru că este un lucru sfânt, pentru că aceasta reprezintă slujirea noastră înțeleaptă.

Frați și surori, uneori facem confuzie între lucrare și slujire. Uneori credem că lucrarea și slujirea sunt unul și același lucru. „Dacă facem ceva pentru Dumnezeu, atunci Îi slujim Lui”. Dar există o diferență între lucrare și slujire. Lucrarea este impersonală, slujirea este personală. Obiectul lucrării este un lucru; dacă realizăm un lucru, atunci lucrarea este îndeplinită. Dar cu slujirea este altfel. Atunci când slujești, ai un stăpân. Din acest motiv, Biblia pune împreună slujirea și închinarea. În Romani 12:1 se spune: „aceasta este slujirea voastră înțeleaptă”; într-o altă traducere spune „aceasta este închinarea voastră spirituală”. Vedem deci că în slujire, și mai ales în slujirea lui Dumnezeu, întâlnim elementul *închinare*.

Tema acestei conferințe este „Slujirea spirituală”. Eu am fost delegat să vorbesc despre tiparul slujirii. Aș dori să abordez acest subiect din trei direcții. Mai întâi, tiparul slujirii. Noi trebuie să avem un model de slujire. Trebuie să vedem care este slujirea după voia lui Dumnezeu. În al doilea rând, ne vom ocupa cu slujirea noastră din prezent. Vrem să privim la slujirea noastră de astăzi, să vedem dacă ea se ridică la standardul lui Dumnezeu. Apoi, în final, vom privi la calea de restabilire: cum putem fi restabiliți spre a sluji lui Dumnezeu potrivit cu voia Lui.

Deschideți acum la Evanghelia lui Ioan, capitolul 12, versetul 26. Iată ce spune aici Domnul Isus: „*Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze: și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă Îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.*”

Dragi frați și surori, ați știut că și înainte de a fi răscumpești voi slujeați? Slujeați lumii, vă slujeați vouă înșivă și slujeați vrăjmașului lui Dumnezeu, ascuns în spatele tuturor lucrurilor. Însă, după ce am fost răscumpești, trebuie să existe o schimbare drastică în ceea ce privește slujirea noastră. Pentru că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni; fie iubește pe unul și urăște pe celălalt, fie prețuiește pe unul și disprețuiește pe celălalt. Domnul nostru Isus a spus în Matei, capitolul 6: „Nu puteți sluji și lui Dumnezeu, și lui Mamona.” Mamona reprezintă lumea, vrăjmașul care stă în spatele lumii. Dar, slavă Domnului, El ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția dragostei Fiului Său. De aceea, slujirea este total alta o dată ce am fost răscumpești. Înainte slujeam lumii și vrăjmașului, dar acum slujim singurului Dumnezeu viu și adevărat. Căci nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.

Vă amintiți că, atunci când Dumnezeu a scos pe poporul Israel din Egipt, l-a trimis pe Moise la Faraon cu mesajul: „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească.” Copiii lui Israel erau robi în țara Egiptului. Îi slujeau lui Faraon. Faraon îi pusese la muncă grea. Însă, chiar dacă nu li se dăduse voie să plece încă, mântuirea lui Dumnezeu a venit la poporul Israel. „Lasă pe poporul Meu să plece ca să-Mi slujească.” Deci, frați și surori, trebuie să ținem minte acest lucru: noi am fost mântuiți pentru a sluji Dumnezeului Celui Viu. Să nu vă închipuiți că am fost răscumpărați ca să trăim pentru noi înșine. Nu scrie așa ceva în Cuvântul lui Dumnezeu. De îndată ce ai fost răscumpărat, ești chemat să-I slujești lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne ocupăm cu lucrurile Tatălui nostru.

Uneori avem ideea greșită că o conferință al cărei subiect este slujirea se adresează celor care sunt angrenați cu „normă întreagă” în lucrarea lui Dumnezeu. Dar, frați și surori, eu cred că fiecare copil răscumpărat al lui Dumnezeu este un slujitor al Lui cu „normă întreagă”. Deci, dacă Îi slujești Lui cu „normă întreagă”, cui slujești? Cuvântul spune: nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Prin urmare, cui slujești? Eu cred că fiecare copil al lui Dumnezeu este un slujitor al lui Dumnezeu cu „normă întreagă”. Poate ai o ocupație: poate ești medic, poate ești inginer sau poate ești casnică, poate ești profesor sau poate chiar student. Însă aceasta este ocupația ta, nu chemarea ta. Pentru că chemarea înseamnă a sluji lui Dumnezeu. Gândiți-vă la Daniel. El a fost prim-ministrul celui mai mare imperiu din acea vreme. A slujit Imperiului Babilonian, a slujit Imperiului Medo-Persan; însă, până și împăratul a recunoscut faptul că Daniel Îi slujea lui Dumnezeu. Astfel că oamenii l-au invidiat și el a ajuns să fie aruncat în groapa cu lei. Dar împăratul a venit la el și i-a zis: „Daniele, Dumnezeul Căruia Îi slujești te poate izbăvi.” Slavă Domnului că Dumnezeul lui Daniel este Dumnezeul Atotputernic. Noi n-avem nici o scuză. Nu putem spune: „Dar eu sunt prea ocupat! Sunt prea ocupat să-mi câștig existența, sunt prea ocupat cu familia, cu una cu alta. Nu am timp să-I slujesc lui Dumnezeu”. Te compari oare cu Daniel? El a fost prim-ministru al celui mai mare imperiu din lume! Dar până și împăratul a recunoscut faptul că el slujea lui Dumnezeu. Deci, nu contează care este serviciul tău. Ține minte: tu ești preot, și ești pus deoparte pentru un singur lucru - ești pus deoparte doar pentru a sluji lui Dumnezeu.

Frați și surori, nu știu cum să accentuez mai bine acest lucru. Mă rog ca Duhul lui Dumnezeu să imprime acest gând în inimile voastre. Pentru că acest lucru este *fundamental* în slujirea noastră creștină. Mai ales când ne gândim la faptul că Domnul nostru vine curând. Nu știm câte zile mai avem. Dacă Domnul ar veni astăzi, cum am putea să dăm ochii cu El? Suntem noi înțelepți și credincioși sau suntem nechibzuiți și leneși? Prin urmare, frați și surori, să acordăm o mare atenție acestui subiect legat de slujirea lui Dumnezeu.

Cum putem să slujim lui Dumnezeu în așa fel, încât slujirea noastră să fie pe placul inimii Lui? Caracterul slujirii are la bază obiectul slujirii. Dacă slujești unui om, trebuie să-i cunoști mai întâi caracterul. Dacă-i cunoști caracterul, atunci poți să-i slujești și să-i faci pe plac. Dar, frați și surori, noi nu slujim unor oameni. Noi Îi slujim lui Dumnezeu. De aceea, primul lucru pe care trebuie să-l înțelegem este că trebuie să-L cunoaștem pe Domnul. Dacă nu-L cunoaștem pe Dumnezeu, dacă nu avem o experiență veritabilă cu Dumnezeu, dacă nu-I cunoaștem caracterul, dacă nu știm ce iubește și ce urăște El, dacă nu știm ce anume urmărește cu adevărat, atunci cum să-I slujim? Nu-I putem sluji după cum ne taie capul, căci atunci s-ar putea ca, la sfârșit, să avem parte de o mare surpriză. Vă amintiți Predica de pe Munte, în Matei 7. Domnul spune că vor veni unii și vor spune: „Doamne, am profețit în Numele Tău, am scos demoni în Numele Tău, am făcut semne și minuni în Numele Tău.” Și totuși, Domnul le va spune: „Nu vă cunosc, lucrători ai fărădelegii.” Frați și surori, dacă vrem să slujim Domnului, primul și cel dintâi lucru este acesta: trebuie să-L cunoaștem, trebuie să-I cunoaștem caracterul, trebuie să-I cunoaștem inima, trebuie să-I cunoaștem scopul, voia. Până ce nu vom face acest lucru, slujirea noastră va fi respinsă. Dar, dragi frați și surori, Dumnezeul nostru este cea mai mare taină din univers. Vă puteți gândi la vreo taină mai mare decât Dumnezeu? Cine poate să-L cunoască? Cine poate să-I cunoască gândurile? El este imens, este extraordinar. Este atât de mare!! Cum am putea să-L cunoaștem?! Cum am putea să-L înțelegem?! Gândiți-vă la o furnică. Poate acea furnică să te înțeleagă? Poate o pasăre să te înțeleagă? Îmi vine în minte o întâmplare: odată, mă aflam în camera mea când o pasăre a intrat pe geam. Camera era plină de oglinzi. Odată intrată, pasărea a realizat că a greșit locul, așa că a încercat să găsească drumul spre ieșire. Dar s-a tot lovit de oglinzi. I-am zis: „Păsărico, vreau să te salvez, numai lasă-mă să te prind și te voi duce afară”. Dar pasărea nu m-a înțeles. S-a lovit de pereți până ce a căzut. Abia atunci am putut s-o prind și s-o duc afară.

Frați și surori, când e vorba de Dumnezeu, lucrurile sunt mult mai dificile. Cum să-L cunoaștem pe El? Aceasta-i cea mai mare problemă din univers. Dar, slavă Domnului, El este un Dumnezeu care Se descoperă. Dacă S-ar ascunde, cine L-ar cunoaște? Cine ar putea să-I slujească? Cine ar putea să mulțumească inima Lui? Nimeni! Dar Dumnezeul nostru Se descoperă. Știți ce a zis Pavel: „Dumnezeu a găsit cu cale să-L descopere pe Fiul Său în mine.” Îi mulțumim lui Dumnezeu că El ne vorbește. În zilele din vechime, Dumnezeu a vorbit părinților noștri prin prooroci. În zilele de pe urmă, El ne vorbește în Fiul Său Preaiubit. Ne-a fost dată o revelație deplină. Ne-a fost dat Duhul Sfânt, și, prin acest Duh Sfânt, Duhul Adevărului, putem să-L cunoaștem pe Dumnezeu. Putem să cunoaștem inima Lui,

putem să aflăm ce anume Îl încântă pe El, care este calea Lui, astfel încât să-I slujim într-un mod care să-I aducă mulțumire.

Dumnezeul nostru este Dumnezeu cel viu. De aceea, oricine-L slujește, trebuie să o facă prin viață. Nu-I poți sluji prin teorie, nu-I poți sluji prin doctrină, trebuie să-I slujești prin viață. Dumnezeu nostru este Duh. De aceea, cine-I slujește trebuie să o facă în Duhul. Cu alte cuvinte, nu-I poți sluji doar cu mintea ta. Indiferent cât de nobile ți-ar fi gândurile, nu poți ajunge la El. Nu poți să-I slujești cu trupul tău, chiar dacă te-ai prosterna în fața Lui, crezând că I te închini și Îi slujești. Dumnezeu nu este slujit în felul acesta. Dumnezeu nostru este adevăr, deci trebuie să-I slujim în adevăr. Cuvântul Domnului este adevărul. Nu-I putem sluji în afara adevărului Lui. Dumnezeu nostru este ceresc, de aceea nu putem folosi căi pământești pentru a-I sluji. Putem să folosim căile lumii și, temporar, să părem că avem succes. Dar aceasta este doar o lucrare, să zicem una religioasă, însă Dumnezeu nu este slujit prin ea. Frați și surori, avem nevoie de o schimbare fundamentală în gândirea noastră. Trebuie să-I slujim lui Dumnezeu cunoscându-L pe El. Cu cât Îl cunoști mai mult, cu atât Îi slujești mai mult.

Slavă Domnului că, atunci când citim Biblia, ea este descoperirea Dumnezeului nostru. Este descoperirea Domnului nostru Isus Cristos. Este o Carte vie. Din această Carte putem afla cum este inima Lui, putem afla ce urmărește El. De aceea este foarte important să medităm asupra Cuvântului, să-l studiem. Trebuie să depindem de Duhul Sfânt, ca El să ne reveleze Cuvântul. Trebuie să citim Cuvântul lui Dumnezeu până ce vom începe să-L vedem în el pe Cristos. Pentru că acesta este singurul mod de a sluji lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu nostru este viu. În timp ce încercăm să conturăm tiparul slujirii, vedem că adesea El ne pune în față exemplul unor oameni. Biblia este plină de arhetipuri, pentru că Dumnezeu este o Persoană vie. Adesea El își introduce gândurile în viețile oamenilor pentru ca, prin ei, noi să putem înțelege ceva din gândul Lui, pentru ca să știm cum să-I slujim Lui în așa fel, încât El să fie mulțumit. În Vechiul Testament este o persoană care se remarcă în calitatea lui de slujitor al lui Dumnezeu. Presupun că toți știți despre Moise. Dumnezeu a spus: „Moise, slujitorul Meu.” Vă amintiți ce spune în Numeri 12, când sora lui Moise, Maria, și Aaron au început să vorbească împotriva lui Moise. Ei au zis: „Dumnezeu vorbește numai lui Moise? Nu ne vorbește și nouă?” Și vă amintiți cum Dumnezeu a venit în mijlocul lor, a chemat la El pe Moise, Aaron și Maria și a zis: „Dacă va fi un profet printre voi, Eu, Domnul, Mă voi arăta lui într-o viziune, voi vorbi cu el într-un vis. Dar nu așa stau lucrurile cu robul Meu Moise; el este credincios în toată casa Mea. Eu vorbesc cu el gură către gură, deschis, nu în parabole; el vede chipul Domnului.” Iată deci, frați și surori, cum în Vechiul Testament Moise este

exemplul viu al tiparului de slujire a lui Dumnezeu. Dacă vrem să învățăm cum să slujim, trebuie să învățăm din viața lui Moise. Știm că Moise s-a născut sub sentința morții, Faraon poruncise ca toți copiii de parte bărbătească să fie înecați. Și Moise s-a născut tocmai în acea vreme. Prin urmare, s-a născut cu sentința morții planând asupra lui. Dar, slavă Domnului, el a fost izbăvit, scos din ape. Aceasta înseamnă numele lui. Moise a fost scăpat de la moarte, pentru că Dumnezeu avea un scop cu viața lui. El a devenit fiul fiicei lui Faraon. A locuit la palat. Biblia ne spune că a învățat toată înțelepciunea Egiptului. A fost puternic în fapte și cuvinte. Dar mama lui, pe când îl alăpta încă, a sădit în el gândul că Dumnezeu avea un plan mareț cu viața lui. A aflat apoi că avea o misiune din partea lui Dumnezeu, și anume aceea de a elibera poporul Israel. Inima lui era îndreptată să slujească scopului lui Dumnezeu.

Prin urmare, la vârsta de patruzeci de ani, a ieșit să-și vadă frații. Știți că a văzut un egiptean bătând un izraelit. S-a uitat în toate părțile, pentru a verifica dacă îl vedea cineva, și cu propria putere l-a bătut de moarte pe egiptean. A doua zi a mers din nou pe la frații săi și a văzut doi evrei certându-se. El era puternic în vorbe, așa că le-a zis: „Sunteți frați, de ce vă luptați unul cu celălalt?” S-a gândit că frații lui vor înțelege. Dar unul dintre ei l-a împins la o parte și i-a zis: „Cine te-a pus pe tine judecător peste noi? Vrei să mă omori și pe mine cum l-ai omorât ieri pe egiptean?” Deci fapta lui era cunoscută. Astfel, Moise a trebuit să fugă pentru a-și scăpa viața.

Frați și surori, vedem aici un om a cărui inimă este pentru slujirea lui Dumnezeu. El încearcă să-și folosească propria forță și elocvență pentru a salva poporul, dar eșuează complet. Dumnezeu nu a acceptat acest gen de slujire. Iată-l deci fugind. Timp de patruzeci de ani rămâne în pustie, păstorind turmele de oi. La vârsta de optzeci de ani îl găsim păzind turmele; la un moment dat vede un tufiș de mărăcini în flăcări. În pustie, un astfel de tufiș ia foc foarte ușor, pentru că este foarte uscat și aerul e încins acolo. Prin urmare, se aprinde singur și arde până se mistuie. Moise vede un tufiș de mărăcini care arde, dar nu se mistuie! O minune! Astfel, se duce să se uite la el. O voce se aude din mijlocul aceluși tufiș, spunând: „Acesta este un loc sfânt. Scoate-ți încălțămintea din picioare”. Dumnezeu Se afla în acel tufiș în flăcări, și ceea ce face este că Îi revelează lui Moise dorința din inima Sa. „Du-te în Egipt și eliberează-Mi poporul.”

Frați și surori, cu patruzeci de ani înainte Moise își pusese inima să-I slujească lui Dumnezeu. Și-a folosit puterea și elocvența pentru a-I sluji, a folosit tot ceea ce învățase în Egipt pentru slujire. Dar nu poți să-I slujești lui Dumnezeu în felul acesta. Moise a fost total respins. A fost un eșec total. Slavă Domnului pentru asta! Cum ar fi fost dacă ar fi avut succes?! A fost nevoie de alți patruzeci de ani ca Moise să se dezvețe de tot ce învățase în Egipt. Și-a pierdut puterea, și-a pierdut

elocvența. Unde să și-o folosească? Să vorbească unor oi proaste? Și-a pierdut elocvența. A zis: „Eu nu pot vorbi!” Asta este adevărat! „Cine sunt eu să mă duc să salvez acest popor? Sunt un eșec total!” Dar Dumnezeu i-a dat o viziune, viziunea tufișului în flăcări! „Moise, tu nu ești un cedru, ești *doar un tufiș!* Dar nu un tufiș oarecare, ci unul care a ars! Ai fost destinat să fii distrus, ești total nefolositor, dar Eu sunt cu tine; Eu te modelez și te pot folosi, pentru că Eu sunt cu tine.” „Nu prin putere, nu prin tărie, ci prin Duhul Meu”, spune Domnul. Și Moise a mers înapoi. Frați și surori, când a scos pe poporul Israel din Egipt, Moise avea optzeci de ani. El a scris Psalmul 90, în care a spus: „Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar pentru cei mai tari, la optzeci de ani”. Adică optzeci de ani înseamnă sfârșitul vieții. Dar la sfârșitul vieții lui, Dumnezeu a început. Acesta este modul în care lucrează Dumnezeu în fiecare dintre noi. Și, slavă Domnului, Moise a fost credincios în toată casa lui Dumnezeu. În ce fel? Știți că Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să facă un Cort. Dumnezeu i-a zis: „Zidește-Mi un Sanctuar în care să locuiesc”. Știm că Moise era un mare arhitect. Să facă un cort?! Asta era o nimica toată! Ar fi putut zidi o piramidă! Și totuși, Dumnezeu i-a dat detaliile. „Să faci totul după cum ți-a fost arătat pe munte.” Dumnezeu nu i-a acordat nici un fel de libertate lui Moise. Și el a fost credincios, a făcut totul după porunca Domnului. Aceasta este credinchioșie.

Prin urmare, acesta este Moise. Frați și surori, dacă vrem să-I slujim lui Dumnezeu, trebuie să urmăm calea pe care a mers Moise.

Trecem acum în Noul Testament. Printre slujitorii din Noul Testament este unul care iese în evidență. Știm cu toții că este vorba de Pavel. Cine a fost acest om? A fost unul dintre cei mai neobișnuiți tineri. S-a născut cu drepturi depline. S-a născut izraelit pur. Cei mai mulți tineri merg în lume căutând glorie. Acest om însă era diferit. Cumva avea un sentiment al destinului. El nu căuta bogățiile și plăcerile acestei lumi ca cei mai mulți dintre tineri, ci căuta să-L cunoască pe Dumnezeu. De aceea, vedem că, încă de tânăr, probabil după ce a primit *bar-misva*, a mers la Ierusalim și a stat la picioarele lui Gamaliel. La acea vreme, Gamaliel era cel mai mare rabin din Israel. Acest tânăr a învățat de la Gamaliel și a devenit Fariseu. Astăzi avem o idee vagă despre ce însemna a fi Fariseu. În sensul cel mai strict, Fariseu era cel care nu doar studia Scripturile, ci și păzea fiecare literă a Legii. Mai mult de atât, ținea toate tradițiile părinților, toate interpretările date de părinți, interpretare după interpretare. Cât privește păzirea literei Legii, acest tânăr era perfect. Era cu mult înaintea contemporanilor săi. Era plin de râvnă pentru tradițiile strămoșilor! El a ajuns să fie dușmanul numărul unu al ucenicilor Domnului Isus și, în tot acest timp, el credea că slujește lui Dumnezeu. De ce? Pentru că se afla în întuneric. Minteia lui era îndreptată spre

tradițiile strămoșești. Îi slujea lui Dumnezeu fără a avea viziune, fără a avea descoperire de sus. Ce slujbă a făcut el pentru Domnul! Dar Domnul a privit la inima lui; Dumnezeu a știut că inima lui era sinceră, așa că l-a lăsat să meargă până la un punct. Când a pornit pe drumul către Damasc, vrând să ajungă la cei aflați pe Cale, să-i aducă la Ierusalim și să-i condamne, deodată, o lumină mai strălucitoare decât soarele la amiază a strălucit peste el. El a fost doborât de acea lumină și a auzit o voce: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Ți-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într-un țepuș.” N-a fost o voce osânditoare, o voce mânioasă, ci a fost o voce plină de compasiune și blândețe. „Saule, Saule, de ce faci asta? Te rănești singur.” Și Saul a întrebat: „Cine ești, Doamne?” Nu-L cunoștea, credea că Isus din Nazaret fusese un rebel care își primise pedeapsa. Nu și-a dat seama că Isus din Nazaret este Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Acum însă, capitulează complet.

După această predare totală, Domnul începe să-l ridice și să-l folosească la scară largă. Dacă inițial numele lui a fost Saul, „cerut”, acum este numit Pavel, „mic”, „nimic”. Frați și surori, lui Pavel i-au fost încredințate tainele lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Lui i-a fost încredințată taina lui Dumnezeu. Taina lui Dumnezeu, spune el, este Cristos. Dacă vrem să-L cunoaștem pe Dumnezeu, trebuie să-L cunoaștem pe Cristos, pentru că tot ce este din Dumnezeu se află în Cristos. Toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește, trupește, în Cristos, și noi suntem desăvârșiți în El. Tot lui Pavel i-a fost încredințată taina *Cristosului*, care este Biserica, Trupul lui Cristos. Lui i-a fost încredințată taina Evangheliei. Iar taina Evangheliei este aceasta: Cristos în voi, nădejdea slavei. Cum l-a folosit Dumnezeu! Cât de credincios l-a fost Pavel!

Deci, frați și surori, slujirea Dumnezeului celui Viu se face printr-o persoană vie. O persoană vie, care-L cunoaște pe Cristos, este în măsură să-I slujească lui Dumnezeu. Dar adevăratul tipar al slujirii spirituale, moștenit de la Moise, nu este nici Moise, nici Pavel, ci este Cristos Isus. Domnul nostru Isus este slujitorul perfect al lui Dumnezeu. În Filipeni 2 se spune: El, care este Domnul nostru Isus, nu S-a făcut egalul lui Dumnezeu, n-a luat aceasta ca pe un lucru de apucat. Deși Domnul nostru Isus este una cu Dumnezeu, este El Însuși Dumnezeu, este egal cu Dumnezeu, are parte de toate bogățiile și gloria lui Dumnezeu, este preaiubitul Fiu al Tatălui, totuși, El S-a golit de Sine Însuși. Frați și surori, câte bogății sunt în voi și în mine de care trebuie să fim goliți? Dar în Domnul Isus locuiește, trupește, toată plinătatea lui Dumnezeu. Și totuși, El S-a golit de Sine. Desigur, nu a fost cu puțință să Se golească de dumnezeirea Sa; El este Dumnezeu și așa va fi pentru totdeauna. Însă a lăsat deoparte toată slava și cinstea. De ce a făcut acest lucru? A făcut-o pentru că, dacă nu o făcea, nu putea fi slujitorul lui Dumnezeu. El a fost

egal cu Dumnezeu, dar datorită planului veșnic al lui Dumnezeu, datorită dragostei lui Dumnezeu pentru oameni, Domnul Isus a fost gata să Se golească de toată slava și cinstea pe care le avea ca Dumnezeu. A venit în această lume ca să ia chip de rob. *Un rob, frați și surori!! Un rob pe viață! Al cui rob era ? Al lui Dumnezeu!* El a acceptat să ia un loc de jos și S-a supus în întregime lui Dumnezeu Tatăl. A fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Frați și surori, Domnul Isus este modelul de slujitor. El este Tiparul slujirii. Înainte de a fi răstignit, El a mers la Ierusalim pentru ultima dată. Oamenii L-au primit cu urale. Ei au crezut că venise împăratul lui Israel. Nu doar iudeii s-au adunat în jurul Lui; și niște greci au venit la El. Au venit mai întâi la Filip și i-au spus: Am vrea să-L vedem pe Isus. Atunci, Filip și Andrei au venit la Domnul și I-au zis: „Doamne, acum și grecii vor să Te vadă! Momentul gloriei Tale a sosit!” Și știți ce a răspuns Domnul Isus: „Adevărat, adevărat vă spun că dacă grăuntele de grâu nu cade în pământ și moare, rămâne singur. Dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața o va pierde, dar cine își urăște viața în această lume, o va păstra pentru veșnicie.” Viața e care e vorba aici este viața sufletului nostru. Dacă suntem gata să ne lepădăm de noi înșine, vom câștiga viața pentru veșnicie. Așa ne-a arătat Domnul nostru. „Dacă Îmi slujește cineva”, spune Domnul, „să Mă urmeze.”

Deci, frați și surori, calea este foarte clară. Dacă vrem cu adevărat să-I slujim lui Dumnezeu, Domnul ne spune: „Urmează-Mă. Unde merg Eu, mergi și tu.” Slavă Domnului că în zilele de pe urmă va fi un popor care Îl va urma pe Miel oriunde va merge. Cei mai mulți Îl vor urma până la un anumit punct, cât timp drumul rămâne neted; dar dacă drumul se surpă, dacă înseamnă moarte pentru eu ... e prea mult! Cine poate îndura așa ceva? Dar slavă Domnului că va fi un popor, constrâns de dragostea lui Cristos, care Îl va urma pe Miel oriunde va merge. Aceștia sunt oamenii care Îl slujesc cu adevărat pe Dumnezeu. Și Domnul a spus: „Tatăl Meu îi va răsplăti.”

Domnul să ne ajute!

Să ne rugăm:

„Iubite Tată ceresc, Îți suntem recunoscători pentru că Tu nu doar ne-ai mântuit, ci ne-ai rânduit și o cale prin care să Te slujim. Ce cinste, ce slavă! Dar, Doamne, mărturisim că suntem cu toții niște robi netrebnici. Ai milă de noi! Ne rugăm ca în aceste zile să ne deschizi cerul, să ni-L descoperi pe Fiul Tău preaiubit în așa fel, încât să-L urmăm pe El. Te rugăm în Numele Tău scump, amin.”

Slujirea spirituală

II.

Deschideți, vă rog, la cartea Hagai. Hagai 1: 6-8

„Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Semănați mult și strângeți puțin, mâncați și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie o pune într-o pungă spartă! Așa vorbește Domnul oștirilor: „Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre! Suiți-vă pe munte, aduceți lemne și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta și voi fi proslăvit, zice Domnul””

Să ne rugăm:

„Doamne scump, vrem să-Ți mulțumim că ne-ai adus în acest An Nou. Constrânge-ne cu dragostea Ta, pentru ca să-Ți aducem trupurile noastre ca jertfe vii. Tu ne-ai răscumpărat pentru Tine Însuți, și nu avem dreptul să trăim pentru noi înșine. Vrem să ne oferim Ție în întregime, nu doar ca să trăim pentru Tine, ci și ca Tu să trăiești prin noi. Ne rugăm ca viața de zi cu zi s-o trăim în prezența Ta, pentru ca să cunoaștem voia Ta și s-o împlinim. Învață-ne cum să-Ți slujim în așa fel, încât Tu să fii mulțumit, pentru ca zilele vieții noastre să aibă valoare înaintea Ta. Iar atunci când Te vom vedea față în față, să nu fim dați de rușine. Vrem să-Ți dăm Ție toată slava și lauda. În Numele Domnului nostru Isus Cristos, amin.”

Prin harul lui Dumnezeu, cu toții am fost chemați să-I slujim Lui. Înainte am slujit lui Faraon, lumii. Dar, slavă Domnului, El ne-a izbăvit de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Sale. De aceea, acum avem un alt stăpân. Nu mai slujim lui Mamona, ci slujim Dumnezeului Celui viu. Pentru că Cel pe care Îl slujim este Dumnezeu cel viu, avem nevoie să știm cum trebuie slujit El, astfel încât inima Lui să fie satisfăcută. Nu este vorba despre a face ceva pentru Dumnezeu, ci despre a face lucrurile în acord cu voia Lui. Iată deci o întrebare ce necesită un răspuns grabnic: Avem un tipar de slujire spirituală? Cum știm dacă slujirea noastră este spirituală? Cum știm dacă slujirea noastră mulțumește inima Lui? Sunt întrebări la care trebuie să răspundem. Când am fost mântuiți, probabil că am avut inima îndreptată spre a-I sluji Lui. Și, în zelul nostru pentru El, am încercat să facem tot ceea ce am crezut că-I va face Lui plăcere. Dar slavă Domnului că, treptat, El a început să ne descopere gândul inimii Lui, a

început să transforme slujirea noastră, făcându-ne astfel în stare să-I slujim într-un mod care Îl mulțumește cu adevărat. Secretul este acesta: să cunoaștem tiparul slujirii. Frați și surori, când vorbim despre tipar, probabil ne gândim la ceva tehnic. Când te apuci de construcția unei clădiri, angajezi un arhitect. El face tiparul, proiectul. O mulțime de linii și cercuri; totul este tehnic, este mecanic, este impersonal. Nu aceasta este calea de a sluji lui Dumnezeu, pentru că El este un Dumnezeu viu. De aceea, tiparul pe care El ni-l arată este ceva viu. Nu este tehnic, impersonal, ci este cât se poate de spiritual. Și este viu. Deci, frați și surori, când încercăm să descifrăm tiparul slujirii, trebuie să înțelegem acest principiu. De exemplu, când vorbim despre zidirea de biserici, știm că sunt oameni care se numesc „plantatori de biserici”. Cum se plantează bisericile? Unde este tiparul, proiectul? Cei mai mulți oameni încearcă să găsească tiparul în istorie. Citesc istoria pentru a vedea cum s-a dezvoltat biserica de-a lungul veacurilor. Apoi încearcă să găsească tiparul. Alții par a ști mai bine. Ei spun: „Nu poți găsi tiparul luându-te după tiparul istoriei. Trebuie să găsești tiparul în Cuvântul lui Dumnezeu”. Astfel că încearcă să găsească tiparul în Cuvânt. Unde îl pot găsi? În cartea Faptele Apostolilor, pentru că aici găsim istoria timpurie a bisericii, cum s-a format ea. Și ei încearcă să găsească tiparul aici, și în final găsesc un model tehnic de formare a bisericii: trebuie să aduni împreună copiii ai lui Dumnezeu, să alegi bătrâni și diaconi și, astfel, organizezi o biserică. Cartea Faptele Apostolilor îți este tiparul. Este ceva foarte scriptural. Mulți oameni încearcă așa, dar, spre surpriza lor, lucrurile nu merg bine. Prin urmare, unde este tiparul bisericii?

La fel stau lucrurile și cu tiparul slujirii. Nu poți afla tiparul slujirii într-un mod tehnic, chiar dacă este corect din punct de vedere scriptural. Deci, care este tiparul slujirii? Ieri dimineață am menționat faptul că tiparul slujirii spirituale este o persoană vie. Nu este nimeni altul decât Cristos Isus, Domnul nostru. El este Cel pe care Îl slujim, de aceea El este Modelul nostru. Domnul nostru a spus: „Dacă vrea cineva să-Mi slujească, să Mă urmeze. Unde sunt Eu, acolo trebuie să fie și el.” Slavă Domnului că ne-a dat tiparul perfect: Fiul Lui preaiubit, Domnul nostru Isus. De aceea, este foarte, foarte important să-L cunoaștem pe El. Nu o cunoaștere mentală, ci o cunoaștere în duhul nostru. Cu cât Îl cunoști mai mult, cu atât Îl vei urma mai mult și cu atât vei sluji mai mult spiritual.

Mulțumim Domnului că El ne arată că primul lucru legat de slujirea spirituală este acela de a fi slujitor ca fiu, nu de a sluji ca rob. Cel mai bun exemplu de slujire a lui Dumnezeu este slujirea Fiului Său. Noi nu suntem angajați, nu facem o lucrare, nu împlinim o îndatorire. Vom vedea că în slujirea ca fiu este implicată o relație de dragoste. Fiul Și-a slujit Tatăl din dragoste. De aceea, Îl vedem pe Domnul Isus, care este egal cu Dumnezeu, fiind părtăș la toată slava și cinstea

Tatălui. Dar, slujind, El S-a dezbrăcat de Sine Însuși și a luat un loc smerit, iar Biblia ne spune că a luat chiar chipul unui rob. Fratele nostru a amintit aseară faptul că robul menționat aici nu este un rob obișnuit. Robul obișnuit este cumpărat cu un preț, slujirea lui este o slujire de rob, o slujire din obligație. Acest fel de slujire are loc înaintea ochilor, nu este ceva ascuns. Nu este o slujire reală, nu este din dragoste, ci din obligație. Dumnezeu ne arată că primul principiu de slujire constă în a fi fiu; trebuie să ai viața Lui în tine. Trebuie să existe o relație de dragoste între tine și Domnul. Dumnezeu Și-a făcut partea Lui. Slavă Lui, El nu este slujit de oricine, ci poate fi slujit doar de cei care au viața Lui. Căci slujirea este o chestiune de viață, este o chestiune de dragoste. Trebuie să existe o relație Tată-fiu. Prin urmare, El ne-a dat acest principiu. Atunci când Îi slujim Lui, să nu privim slujirea ca pe ceva ce suntem datori să facem, ca pe o obligație, ca pe ceva ce a căzut peste noi, ci să slujim constrânși fiind de dragostea Lui pentru noi, vrând să arătăm dragostea noastră pentru El. Acesta este primul principiu.

Să privim la viața Domnului nostru Isus. El a venit în această lume cu un singur scop: să Se ocupe cu lucrurile Tatălui Său. Vârsta de doisprezece ani era vârsta când un băiat evreu devenea membru în sinagogă. Când El a avut doisprezece ani, părinții Lui L-au dus în Ierusalim. Mă întreb dacă nu cumva aceasta a fost ocazia în care a primit *bar-misva*. Părinții Lui s-au închinat lui Dumnezeu și apoi au pornit înapoi spre acasă. De obicei se călătorea în grupuri. Părinții Lui, deci, s-au gândit că Isus se afla împreună cu ceilalți copii, dar după o zi de mers au descoperit că El nu era nicăieri. Astfel că s-au întors la Ierusalim cu mare neliniște și durere și au pornit în căutarea copilului Isus. A treia zi L-au găsit în Templu. L-au găsit stând înaintea rabinilor, punând întrebări și, de asemenea, răspunzând la întrebări. Mama Lui L-a întrebat: „Copile, de ce ne-ai făcut una ca asta?” Domnul Isus I-a răspuns: „Nu știți că trebuie să Mă ocup cu lucrurile Tatălui Meu?” Iată-L deci pe Domnul Isus, care întreaga Lui viață S-a ocupat cu lucrurile Tatălui Său. El a venit în această lume nu ca să Se ocupe de lucrurile proprii; El a vrut să fie ocupat cu lucrurile Tatălui Său.

La vârsta de treizeci de ani Domnul Isus a venit la Ioan Botezătorul pentru a fi botezat. Ioan a spus despre El că era Omul perfect, că nu avea nevoie să fie botezat, nu avea nevoie să se pocăiască. Ioan a spus: „Eu am nevoie să fiu botezat de Tine. Cum se face că Tu vii la mine pentru botez?” Și Domnul nostru Isus I-a răspuns: „Să împlinim dreptatea lui Dumnezeu, pentru că aceasta este calea lui Dumnezeu - este prin pocăință”. Chiar dacă nu avea nevoie să Se pocăiască, El a luat locul nostru și a primit botezul pocăinței; apoi a fost umplut cu Duhul Sfânt. Vedem că, de-a lungul vieții Sale, Domnul Isus a slujit prin puterea Duhului Sfânt. În repetate rânduri a spus: „Eu nu pot să fac nimic de la Mine Însuși, ci fac

ceea ce-L văd pe Tatăl făcând. Nu spun nimic de la Mine Însumi, ci spun ceea ce L-am auzit pe Tatăl spunând”. În întreaga Lui viață El a făcut voia lui Dumnezeu. N-a făcut nimic fără voia Tatălui. A ascultat de Tatăl până la moarte, și chiar moarte de cruce. Nu-i de mirare, frați și surori, că, în timpul vieții Sale, cerurile s-au deschis de trei ori și o voce de sus a spus: „Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea”.

Frați și surori, Domnul nostru a spus: „Dacă vrea cineva să-Mi slujească, să Mă urmeze; și unde voi fi Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Pe cel care Îmi slujește, Tatăl Meu îl va cinsti.” Tiparul slujirii spirituale este Domnul Isus. Din acest motiv trebuie să-L cunoaștem pe El în mod personal. Măsura în care Îl cunoști pe Cristos este măsura slujirii tale spirituale. Nu poți să Îi slujești mai mult decât Îl cunoști.

În această dimineață aș dori să ne ocupăm de a doua întrebare. O dată ce am văzut tiparul slujirii spirituale, să cugetăm acum la slujirea noastră din prezent. Dacă nu cunoaștem modelul, atunci nu avem un standard, nu avem la ce să ne raportăm slujirea. Singurul mod de a ne evalua slujirea din prezent este prin comparație cu modelul. Dar să ne amintim un lucru: Domnul nostru Isus este perfect. În timpul vieții Sale, slujirea Lui a fost necurmat la cel mai înalt nivel. Cât privește slujirea noastră, întrucât noi suntem foarte limitați, și slujirea noastră este relativă; și nu doar relativă, dar ea trebuie să fie și progresivă. Cu alte cuvinte, slujirea noastră se măsoară potrivit cu măsura în care Îl cunoaștem pe Domnul. Când am crezut în Domnul Isus, L-am cunoscut doar puțin. Și pentru că doar atât Îl cunoaștem, aceasta este și limita slujirii noastre. Dar asta nu înseamnă că slujirea noastră este perfectă. Trebuie să creștem în ceea ce privește viața. Iar aceasta înseamnă a crește în cunoașterea Domnului nostru Isus. A crește nu înseamnă o cunoaștere mentală; a crește înseamnă viață. A crește în viața spirituală înseamnă că viața lui Cristos din mine crește. Pe măsură ce creștem în viața spirituală sau, să mă exprim altfel, pe măsură ce Cristos crește în noi, vom vedea că și slujirea noastră progresa. Slujirea noastră nu trebuie să rămână în același punct unde a fost atunci când am fost mântuiți. Cu alte cuvinte, avem nevoie de lumina lui Dumnezeu.

Nu este nevoie să devenim niște persoane introspective. Nu este nevoie să privim la slujirea noastră, încercând să aflăm cam pe unde se situează ea. Pentru că dacă noi ne cercetăm pe noi înșine, viața noastră, atunci fie ajungem mândri, fie cădem în disperare. Dar trebuie să venim în lumina lui Dumnezeu, zilnic. În Psalmul 36: 9 spune „În El (Dumnezeu) este izvorul vieții; în lumina Ta vedem lumina.” Lumina de care e vorba aici este lumina vieții. Orice credincios are lumina în el. Gradul luminii este același cu gradul vieții lui Cristos din el. În

această lumină vedem lumina. De aceea, trebuie să venim înaintea Domnului și să-I cerem să strălucească asupra noastră. Să cerceteze el nu doar viața noastră, ci și slujirea noastră. În Psalmul 139 întâlnim rugăciunea lui David: „Cercetează-mă și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă este ceva rău în mine și du-mă pe calea veșniciei!”

Drați frați și surori, cu privire la slujirea noastră, trebuie să venim constant în lumina lui Dumnezeu și să-I cerem să strălucească peste noi potrivit cu lumina vieții Sale. Unde se situează slujirea noastră? Este ea plăcută Lui sau este departe de așa ceva? Din acest motiv am citit din cartea Hagai. Aici Dumnezeu Se adresează, prin proorocul Hagai, unei rămășițe întoarse în Ierusalim. Întrucât s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, copiii lui Israel au fost duși în robia babiloniană. Au rămas acolo timp de șaptezeci de ani. Dar, prin harul lui Dumnezeu, în anul întâi al împăratului Cir al Persiei, a venit o poruncă de la împărat prin care toți copiii lui Israel puteau să se întoarcă la Ierusalim și să rezidească Templul. Știți că, în acea perioadă de captivitate, Dumnezeu nu S-a numit Dumnezeu al cerului și al pământului, ci S-a numit doar Dumnezeu al cerului. Cu alte cuvinte, El a fost limitat doar la cer, pentru că nu avea o mărturie pe pământ. Copiii lui Israel se aflau în captivitate, Ierusalimul fusese distrus, Templul fusese nimicit, nu exista nici un loc în care Dumnezeu să-Și pună Numele. Dar slavă Domnului că, prin îndurarea Lui, copiilor lui Israel li s-a permis să se întoarcă în Ierusalim ca să rezidească Templul. S-a întors o rămășiță. Aceștia au fost treziți de Duhul lui Dumnezeu; doreau să trăiască pentru Dumnezeu, doreau să-I slujească lui Dumnezeu. Astfel, au plecat din Babilon și s-au întors în Ierusalim – un loc plin de ruine, înconjurat de vrăjmași. Dar ei s-au întors cu un singur scop: să rezidească Templul lui Dumnezeu, pentru ca Dumnezeu să aibă un Nume pe pământ. Ce viziune glorioasă! S-au întors în al doilea an și au pus temelie. Însă, după punerea temeliei, vrăjmașii s-au ridicat și au încercat să oprească construcția cu orice preț. În cele din urmă, mâinile lucrătorilor au ajuns atât de slabe, încât s-au oprit din zidit. Dar ce au făcut apoi, în anii în care nu s-a mai lucrat la zidirea Templului? Au făcut ceva: au început să construiască pentru ei înșiși case din lemn, case foarte frumoase, case căptușite cu tavan. Drept urmare, în anul al doilea al împăratului Darius, Dumnezeu a ridicat un profet, pe Hagai. Prin el, Dumnezeu l-a provocat pe popor, l-a chemat să privească cu băgare de seamă. Frați și surori, expresia *a privi cu băgare de seamă* este un cuvânt puternic. Înseamnă: „pune-ți pe inimă acel lucru, cugetă asupra lui, gândește-te la el, vezi dacă ceea ce ai făcut a fost un lucru bun, dacă nu cumva te-ai depărtat de voia lui Dumnezeu”. Deci Dumnezeu s-a adresat acestei rămășițe întoarse din robie: „Uitați-vă cu băgare de seamă! Credeți că sunt bune căile voastre? Nu vedeți că semănați mult și strângeți

puțin? Mâncăți și tot nu vă săturați, beți și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați și tot nu vă este cald”. Cu alte cuvinte, nimic nu vă satisface. De ce este așa? Pentru că fiecare aleargă după casa lui și uită de Casa lui Dumnezeu.

Iată ce spune poporului profetul: „Uitați-vă cu băgare de seamă!” Această expresie apare de cinci ori în cartea Hagai, care are doar două capitole. Hagai era un om în vârstă, deci a vorbit foarte puțin. Dar în aceste două capitole, expresia de mai sus apare de cinci ori. Dumnezeu le spune: „Uitați-vă la trecut, la ce s-a întâmplat; uitați-vă la viitor, la ce se va întâmpla. Uitați-vă la trecut, când a fost pusă temelія, când Dumnezeu a început să vă binecuvânteze”.

Frați și surori, deși acum este Anul Nou, cred că este un lucru bun să privim cu băgare de seamă. Trebuie să privim cu băgare de seamă slujirea noastră din prezent. În ce stare se află slujirea în care ești angajat astăzi? Este ea în voia lui Dumnezeu? Satisface ea inima lui Dumnezeu? Sau s-a depărtat, nemaifiind pe calea Domnului, nemaiumărind scopul Lui? A degenerat oare în ceva care satisface acum inima ta? Frați și surori, e nevoie să venim în prezența lui Dumnezeu și să-I cerem ca lumina Lui să strălucească asupra noastră. Noi, care am slujit Domnului ani de-a rândul, noi suntem cei care avem nevoie cel mai mult să privim cu atenție la aceste lucruri. Pentru că, la început, când începem să slujim, când începem să învățăm cum să slujim, avem lumină. La început avem dragostea dintâi. Dar, pe măsură ce slujim, începem să învățăm cum să facem aceasta, și slujirea devine o rutină; nu mai avem nevoie de rugăciune, nu mai trebuie să stăm pe genunchi, știm cum să procedăm. Astfel, mergem înainte cu slujirea noastră. Frați și surori, n-a venit oare timpul să ne întoarcem la Domnul, să vedem dacă nu cumva am deviat de la voia Lui? Fie că este vorba de o slujire personală, o slujire pe care Dumnezeu ți-a încredințat-o ție personal, fie că este vorba de o slujire corporativă, slujirea bisericii, cu toții trebuie să venim sub lumina lui Dumnezeu. Fie ca El să strălucească peste noi!

Dar aceasta este o chestiune atât de personală! Ce ar trebui examinat în lumina lui Dumnezeu? Sunt atâtea domenii în care trebuie privit cu atenție! Încercăm să le reducem la patru. Cât privește slujirea noastră:

1. Să privim cu băgare de seamă la *natura* slujirii noastre. Care este această natură? Deja am menționat-o: noi slujim unui Dumnezeu viu. Dumnezeu este viu și El trebuie slujit prin viață. Deci trebuie să vedem dacă slujirea noastră de astăzi izvorăște din viață, din viața Domnului Isus din noi, sau dacă a degenerat într-o rutină. În exterior părem a fi ocupați cu slujirea, dar în interior nu este acea viață. De exemplu, în Apocalipsa 2 Domnul nostru înviat a scris bisericii din Efes. Știm că biserica din Efes a avut un început minunat; apostolul Pavel a stat acolo timp de trei ani. Zi și noapte i-a slujit cu lacrimi, în public și privat, a propovăduit

Împărăția lui Dumnezeu, n-a ținut ascuns de ei nimic. Le-a arătat întregul plan al lui Dumnezeu. De ce? Pentru că biserica din Efes era recunoscută pentru dragostea ei. Poate nu erau la fel de inteligenți ca cei din Corint, totuși, Pavel nu a putut împărtăși bisericii din Corint întregul plan al lui Dumnezeu. Ei erau copii în Cristos, nu erau maturi. Dar biserica din Efes era altfel, datorită dragostei ei pentru Domnul. Vă amintiți de sfârșitul scrisorii lui Pavel către efeseni: „Harul fie cu toți cei care-L iubesc pe Domnul cu o dragoste nepieritoare.” Deci cei din Efes Îl iubeau pe Domnul cu o dragoste nepieritoare și, datorită acestei dragoste nepieritoare, Dumnezeu a putut să-Și deschidă inima față de ei și să le arate toate tainele veacurilor. Ei lucrau din greu, osteneala lor era mare, aveau multă răbdare. Dar, când ajungem al Apocalipsa 2, vedem ce a scris Domnul nostru înviat bisericii din Efes: „Știu faptele tale, știu osteneala ta, știu îndelunga ta răbdare. Dar sunt împotriva ta pentru că nu mai ai dragostea dintâi”.

Frați și surori, când citim 1 Tesaloniceni, vedem că Pavel spune despre ei: „Voi aveți lucrarea credinței, aveți osteneala dragostei și răbdarea speranței”. Dar aici, în Efes, ei aveau lucrare, dar nu credință; aveau osteneală, dar nu dragoste; aveau răbdare, dar nu speranță. Cu alte cuvinte, Cristos lipsea de acolo, viața Lui lipsea, și totuși, toate lucrurile se desfășurau ca de obicei. Frați și surori, problema cea mai mare pe care o avem este că putem să fim scufundați într-un somn spiritual, care arată ca o comă spirituală. Suntem atât de orbiți, că nu știm nici măcar unde ne aflăm. Domnul să aibă milă de noi ca să ne trezim! Doar în lumina Lui vedem lumina. Trebuie să ne umilim și să aducem slujirea noastră în lumina Lui, să lăsăm ca lumina Lui să strălucească peste noi pentru ca să ne pocăim și să ne întoarcem la El. Dumnezeu este un Dumnezeu viu, și noi trebuie să-I slujim prin viață, trebuie să-I slujim cu inima noastră, trebuie să-I slujim cu dragostea dintâi, altfel, slujirea noastră nu e reală. Lucrurile se pot desfășura în continuare, dar țineți minte: Dumnezeu este absent, El nu este satisfăcut. Domnul spune bisericii din Efes: „Dacă nu te pocăiești și nu te întorci, îți voi lua sfeșnicul de aur”. Cu alte cuvinte, înaintea lui Dumnezeu ei nu aveau mărturie. Pe pământ puteau să continue cu slujirea lor, dar înaintea lui Dumnezeu nu aveau mărturie.

Frați și surori, totul este lipsit de importanță dacă slujirea noastră ajunge doar o lucrare. Nu ne putem măsura slujirea prin succesul lucrării, pentru că succesul unei slujiri greșite are un alt standard.

2. Trebuie să privim cu băgare de seamă chestiunea *viziunii*. În Proverbe ni se spune: „Fără viziune, poporul moare”, sau „Fără viziune poporul este fără frâu”, sau „Fără viziune poporul se risipește”. Viziunea este foarte importantă în slujirea noastră. Viziunea ne oferă scopul slujirii. Viziunea ne dă direcție în slujire. Viziunea dă tărie slujirii noastre, ne dă răbdare. Este cât se poate de important ca în slujirea

noastră să existe viziune. Altfel spus: Nu poți sluji în nici un fel fără viziune, pentru că nu ai direcție, nu ai scop.

Cu mulți ani în urmă, fratele nostru scump Watchman Nee ne-a spus: „Problema noastră, a copiilor lui Dumnezeu de astăzi, este că avem multe viziuni mărunte, dar nu avem Viziunea cerească.” Unii au viziunea evanghelizării, prin urmare se dedică evanghelizării; pentru ei, evanghelizarea este totul. Ei nu știu că evanghelizarea este unul dintre mijloacele pentru împlinirea scopului veșnic al lui Dumnezeu. Ei rămân pe loc, nu cresc spre viziunea cerească pe care Dumnezeu i-a dat-o lui Pavel. Alții au viziunea spitalului. Și, având această viziune, încearcă să slujească oamenilor. Dar ei nu știu că aceasta este doar o parte din viziunea cerească; prin urmare, ei se limitează la atât. Cel mai important lucru este ca toți să avem acea viziune cerească. Vă amintiți ce a zis Pavel: „Nu am fost neascultător față de viziunea cerească.” Pe drumul către Damasc, Dumnezeu i-a arătat suma tuturor viziunilor, care are de-a face cu scopul veșnic al lui Dumnezeu, cu adâncul inimii lui Dumnezeu, cu ceea ce El urmărește cu adevărat, ce a plănuit încă înaintea de întemeierea lumii. Această viziune explică toată lucrarea lui Dumnezeu de-a lungul veacurilor, explică ceea ce El urmărește cu adevărat, ceea ce vrea să obțină. Frați și surori, fiecare copil al lui Dumnezeu trebuie să cunoască aceasta. Pentru că inima lui Dumnezeu gravitează în jurul Fiului Său preaiubit. El a dat totul Fiului Său preaiubit. Am menționat deja faptul că toată plinătatea lui Dumnezeu locuiește trupește în El. Noi suntem desăvârșiți în El. El este moștenitorul tuturor lucrurilor, și Dumnezeu a pus totul la picioarele Lui. Pentru noi, El trebuie să fie totul și în toți.

Ce este Biserica? Este Trupul lui Cristos, plinătatea Celui care umple totul și în toți. Deci, Biserica nu este altceva decât Cristos. În Biserică doar Cristos poate fi văzut. Nu-l vedem pe Adam, nu ne vedem unii pe alții, ci Îl vedem pe Cristos unii în alții. Biserica este plinătatea lui Cristos. Ce înseamnă Evanghelia deplină? Ce este mântuirea măreață de care vorbește Cuvântul? Este aceasta: ca noi să fim făcuți desăvârșiți în Cristos Isus. Acesta este scopul lui Dumnezeu. Aceasta este viziunea cerească. Ea ne dă direcție, sens, ne arată cum să-I slujim lui Dumnezeu. Deci, frați și surori, acesta este un alt lucru la care trebuie să privim cu băgare de seamă înaintea Domnului. Este slujirea mea în acord cu viziunea cerească? Sau slujesc după tradițiile strămoșești? Este o mare diferență. Din acest motiv, chiar dacă slujirea noastră este progresivă, noi trebuie să creștem în această viziune cerească și să lășăm ca ea să ghideze slujirea noastră.

3. Trebuie să privim cu băgare de seamă la *rezultatul* slujirii noastre. Ce așteptăm să se producă în urma slujirii noastre? Vă amintiți ce spune apostolul Pavel în 2 Corinteni. Dacă vreți să cunoașteți slujirea lui Pavel, trebuie să citiți 2

Corinteni, pentru că aici el ne destăinuie secretul slujirii spirituale. În capitolul 4 spune că avem „o comoară ascunsă în vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi”. Slavă Domnului că toți avem comoara în aceste vase de lut. Noi suntem vase de lut, adică ceva obișnuit, nimic deosebit. Dar slavă Domnului că El a pus o comoară în aceste vase de lut. Nimeni n-ar face așa ceva. Dacă ai avea o comoară, ai pune-o într-o cutie de aur. Cine ar ține o comoară într-un vas de lut? Aici este minunea! Domnul arată că puterea comorii, strălucirea ei nu vine de la vasul de lut, ci de la ea însăși! Deci, pentru ca strălucirea ei să se arate, vasul de lut trebuie spart. Dar, frați și surori, știți cât ne iubim pe noi înșine. Autoconservarea este unul dintre cele mai puternice instincte ale ființei umane. Și totuși, Domnul spune că spargerea vasului de lut este calea spre slujire. Slavă Domnului că El este Cel care rânduiește împrejurările în viața noastră! Nimic din ce se întâmplă unui credincios nu este incidental. Dumnezeu are un scop. Căci noi am fost chemați cu un scop. De aceea, toate lucrurile lucrează spre bine, toate aceste lucruri sunt trimise pentru a ne frânge. De ce? Pentru ca să se arate strălucirea acelei comori. Așadar, ce este slujirea? Care este rezultatul slujirii? Rezultatul este revărsarea luminii. Pavel spune: „Moartea lucrează în mine, viața lucrează în voi.” Din moarte iese viața. Grăuntele de grâu cade în pământ și moare, apoi aduce multă roadă. Deci frați și surori, ce este slujirea? Slujirea este revărsarea luminii, revărsarea luminii lui Cristos din tine. Dacă nu suntem zdrobiți, lumina va rămâne închisă în noi. E nevoie să ne cercetăm pe noi înșine înaintea Domnului. Câtă lumină am revărsat peste frații și surorile noastre prin slujirea noastră? Sau totul este doar o formă exterioară? Acesta este un lucru la care trebuie să privim cu băgare de seamă, înaintea Domnului.

4. Trebuie să privim cu băgare de seamă la *puterea* slujirii noastre. De unde vine această putere? Vă amintiți ce scrie în Zaharia 4: „Nu prin tărie, nu prin putere, ci prin Duhul Meu, zice Domnul”. Este foarte important ca, atunci când suntem angrenați în slujire, să ne examinăm înaintea Domnului din nou și din nou, să vedem dacă puterea slujirii noastre vine sau nu de la Dumnezeu. Și în cazul Domnului nostru Isus, când a fost pe pământ, slujirea Lui a fost în totalitate în puterea Duhului Sfânt. Niciodată n-a depins de El Însuși. Niciodată n-a slujit după cum a crezut El de cuviință. N-a făcut niciodată nimic de la Sine Însuși. A zis: „Fiul nu poate face nimic; tot ce face, face în puterea Duhului Sfânt”. Căci atunci când slujești lui Dumnezeu, nu poți aduce foc străin pe altar. Vă amintiți relatarea din Levitic 10: Doi fii ai lui Aaron, Nadab și Abihu, fuseseră aleși să fie preoți, să slujească lui Dumnezeu. Dar, într-o zi, au pus foc străin în cădelnițele lor. Focul trebuia să vină din cer. (Știți că atunci când Moise a terminat Cortul, a

început să aducă jertfe; focul a coborât din cer și a mistuit jertfa. Focul nu s-a stins niciodată. Deci, ori de câte ori vrei să-I slujești lui Dumnezeu, trebuie să folosești acel foc.) Prin urmare, acești doi fii (probabil erau beți) au adus foc străin și au intrat în Locul Sfânt pentru a arde tămâie înaintea lui Dumnezeu. Într-o clipită au fost omorâți. Nimeni nu poate sluji lui Dumnezeu cu foc străin. Dar ce este acest foc străin? Focul străin este propriul nostru foc, este forțarea noastră, puterea naturală, lucruri care vin din noi înșine, în loc să depindem de puterea lui Dumnezeu. Câte lucrări ale lui Dumnezeu se fac astăzi așa! Oamenii se folosesc de puterea lor sufltească. Se spune despre cineva: „Omul ăsta are carismă”. Ce este carisma? Este o putere ce vine din viața eu-lui. Câte lucrări pentru Dumnezeu se fac astfel! Din perspectiva omenească, ele par a fi încununare de succes, dar cum le vede Dumnezeu?

Dacă vrem să-I slujim lui Dumnezeu, trebuie să depindem de puterea Lui, adică de Duhul Sfânt. Un cuvânt pentru slujitorii lui Dumnezeu de astăzi: noi suntem așa de ocupați cu slujirea, că nu avem timp de rugăciune, nu avem timp să așteptăm în tăcere înaintea Domnului. Știm ce să facem, știm ce să spunem, doar am slujit ani la rând. Frați și surori, ne putem înșela pe noi înșine, îi putem înșela pe frații noștri, dar pe Dumnezeu nu-L putem înșela. Slujirea care nu vine din puterea Duhului Sfânt este respinsă de Dumnezeu. În cele din urmă vei aduce moarte, și nu viață.

Frați și surori, trebuie să venim înaintea Domnului și să cerem ca lumina Lui să strălucească peste noi. Uneori suntem așa de prinși cu slujirea, încât nu ne putem opri să așteptăm înaintea Domnului. Suntem mânați de lucrare. Frați și surori, aveți grijă! Domnul vine, și toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată. Slujirea noastră va fi judecată potrivit cu Cristos: cât din Cristos este în slujirea noastră. Domnul să aibă milă de noi!

„Doamne scump, ne rugăm ca lumina Ta să strălucească peste noi, pentru ca, prin harul Tău, să umblăm întotdeauna în această lumină. Nu ne lăsa să rătăcim în întuneric și slujirea noastră să fie respinsă. Te rugăm în Numele Tău scump, amin.”

Slujirea spirituală

III.

Deschideți, vă rog, la Apocalipsa 2: 5

„Adu-ți dar aminte de unde ai căzut; pocăiește-te și întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.”

Apocalipsa 2:7

„Cine are urechi de auzit, să asculte ce zice Bisericii Duhul: „Celui ce va birui, îi voi da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu” .

Să ne rugăm:

„Doamne scump, ne-am adunat cu toții în Numele Tău. Credem că Tu ești aici, împreună cu noi. Ne dăm seama că stăm pe un teren sfânt. Învață-ne cum să ne dăm jos încălțăminte, pentru ca să auzim ce ai de spus slujitorilor Tăi. Vorbește, căci slujitorii Tăi ascultă, pentru ca Tu să fii slujit și lucrarea Ta să fie împlinită. Îți cerem aceasta în Numele Tău scump, amin.”

Înainte de masă am vorbit despre tiparul slujirii spirituale. Îi mulțumim Domnului că ne-a chemat să-L slujim. De fiecare dată când ne gândim la slujire, ne dăm seama ce cinste ne-a arătat Dumnezeu. Cine suntem noi, de Îi face plăcere Domnului să-I slujim? Îl laudăm și-I mulțumim pentru că, dacă nu ne făcea El vrednici, n-am fi fost niciodată vrednici să-I slujim. Îl laudăm și-I mulțumim pentru că totul se datorează harului Său. Nu avem nimic cu ce să ne mândrim. Dacă vrem să ne laudăm, ne putem lăuda cu harul Domnului Isus.

Când e vorba de slujire, prima și cea mai importantă întrebare pe care o punem este: Există un tipar pentru slujirea spirituală? Sunt anumite cerințe spirituale? Cum am putea să-I slujim Domnului așa încât să satisfacem inima Lui? Căci nu facem un lucru oarecare, ci slujim Stăpânului nostru. Trebuie să cunoaștem care este dorința Lui. Domnul Isus ne-a spus: „Dacă cineva vrea să Îmi slujească, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Pe cel care Îmi slujește, Tatăl Meu îl va cinsti”. Primul lucru în ceea ce privește slujirea este să-L urmăm pe Domnul. Oriunde Se află Domnul, acolo trebuie să fim și noi. Doar acolo putem să-I slujim. Frați și surori, care este tiparul slujirii noastre? Nu este altul decât Domnul nostru Isus Cristos. El este slujitorul perfect al lui Dumnezeu. Și noi trebuie să slujim așa cum a slujit El. Ne-a chemat să luăm jugul împreună cu El și să învățăm de la El, pentru că El este blând și smerit cu inima. Și vom găsi odihnă pentru sufletele noastre.

Am menționat faptul că, pe măsură ce slujim Domnului, trebuie să ne cercetăm înaintea Lui din nou și din nou, să vedem dacă nu cumva slujirea noastră s-a depărtat de ceea ce dorește Dumnezeu. Am amintit faptul că trebuie să verificăm dacă slujirea noastră este în acord cu natura lui Dumnezeu. Dumnezeu este un Dumnezeu viu. Dacă nu-I slujim prin viață, slujirea noastră nu va fi primită. Nu mă refer la viața naturală, ci la viața Domnului Isus. Viața Lui din mine constituie singura cale de a sluji lui Dumnezeu. Deci, atunci când slujim, trebuie să ne punem întrebarea dacă slujim în puterea vieții sau slujim din rutină. Noi putem sluji crezând că știm cum s-o facem, crezând că nu mai trebuie să depindem de lumina lui Cristos în noi. Deci acesta este primul lucru de verificat.

Dumnezeul nostru este Duh, de aceea trebuie să-I slujim Lui în duh. Așa cum a amintit fratele nostru, nu este un lucru exterior, nu este vorba de o activitate, chiar religioasă fiind. Este o slujire interioară. Fariseii Îi slujeau lui Dumnezeu, studiau Scriptura, păzeau litera Legii. Mergeau până acolo că țineau toate tradițiile părinților. Biblia ne dă doar principii. Cum pot fi ele aplicate în viața noastră de zi cu zi? De-a lungul veacurilor, s-au ridicat rabini care au interpretat Scriptura și au spus oamenilor cum să aplice aceste principii în fiecare caz. Biblia spune că în ziua de Sabat nu trebuia făcută nici o lucrare, dar ce se înțelegea prin lucrare? Rabinul explica. Apoi rabinul care se ridica după acesta avea să explice învățătura dată de primul. Aici o interpretare, dincolo încă una. Vedem că aceștia interpretau Cuvântul lui Dumnezeu atât de detaliat, că, în final, Cuvântul era îngropat. Ei credeau că-I slujesc lui Dumnezeu. Și totuși, Domnul nostru Isus a spus foarte clar: „Voi slujiți lui Dumnezeu cu buzele voastre, nu cu inima. Este inacceptabil.” Frați și surori, când slujim, inima trebuie să fie implicată. Trebuie să-I slujim lui Dumnezeu în duh, altfel nu va fi primită slujirea.

De asemenea, am spus că Dumnezeul nostru este adevăr. El este Adevărul. Dacă Îl slujim, trebuie s-o facem în adevăr. Trebuie să o facem potrivit cu Cuvântul scris al lui Dumnezeu. Din acest motiv este foarte important să cunoaștem Sfânta Scriptură. Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să locuiască din belșug în inimile noastre. Atunci Îi putem sluji Domnului potrivit Cuvântului.

Am spus, de asemenea, că trebuie să slujim lui Dumnezeu potrivit cu viziunea pe care ne-a dat-o. Mulțumim Domnului că El este un Dumnezeu al scopului. Chiar înainte de întemeierea lumii, El a alcătuit în Sine Însuși un plan, după buna Sa plăcere, acesta fiind planul Lui veșnic. Cu alte cuvinte, aceasta dorește Dumnezeu, aceasta este desfătarea inimii Lui. Aceasta vrea El, și potrivit acestui plan a lucrat de-a lungul veacurilor.

Frați și surori, când vorbim despre viziune, nu mă refer la ceva misterios, ascuns în ceață. Vorbim despre adâncul inimii lui Dumnezeu, vorbim despre ceva ce

Dumnezeu Și-a dorit încă dinainte de întemeierea lumii. Înainte de a fi creat ceva, Dumnezeu avea deja un plan. Planul acesta urmărea ca Fiul Său preaiubit să fie totul; Lui I-a dat toate lucrurile. Dumnezeu dorește ca Fiul Său preaiubit să aibă locul dintâi în toate lucrurile, pentru ca orice lucru din Univers să-L arate, să-L manifeste pe Fiul Său. Din acest motiv a pus toată plinătatea Sa, toate bogățiile în El - ca El să aibă întâietatea în toate lucrurile. Mai mult: Dumnezeu L-a iubit pe Fiul Său atât de mult, încât a zis: „Nu este bine ca omul să fie singur”. Nu era bine ca Fiul Său să fie singur. Deci, chiar înainte de întemeierea lumii, Dumnezeu a alcătuit un plan în Fiul Său, și anume să-I dea Fiului Său o Mireasă, o Soție. Aceasta este Biserica, plinătatea Celui care umple totul în toți. Acest plan se află în inima lui Dumnezeu, și toate lucrările Sale se desfășoară în conformitate cu acest plan.

Noi am fost chemați să-I slujim Lui în cadrul acestui plan. Cea mai mare problemă a copiilor lui Dumnezeu, în ceea ce privește slujirea, este ignoranța cu privire la planul veșnic al lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, ne lipsește viziunea. Și pentru că ne lipsește viziunea cerească, slujirea noastră se depărtează de planul lui Dumnezeu. Poate că suntem extrem de ocupați cu lucrarea, lucrăm pentru Dumnezeu, dar Dumnezeu nu poate accepta o astfel de slujire, pentru că ea nu este în acord cu viziunea cerească. Orice lucrare făcută potrivit cu viziunea cerească este o slujire care va rămâne pentru totdeauna. Dacă nu este făcută potrivit cu viziunea, la un moment dat vei vedea că ceva lipsește. Așadar, pe măsură ce slujim, trebuie să ne cercetăm pentru a vedea dacă slujirea noastră a rămas în conformitate cu viziunea sau s-a depărtat de ea.

De asemenea, am menționat faptul că atunci când slujim, trebuie să ne întrebăm care este rezultatul slujirii noastre. Slujirea înseamnă revărsarea vieții. Dacă nu suntem gata să ne pierdem viața, viața lui Cristos din noi nu va putea fi eliberată. Apostolul Pavel ne spune că vasul de lut trebuie sfărâmat pentru ca lumina comorii să strălucească în afară. Deci, atunci când slujim, trebuie să ne punem întrebarea: Are loc o revărsare a vieții? Dacă nu, atunci nu-ți considera slujirea ca fiind spirituală. La fel, atunci când slujim, trebuie să ne întrebăm: Cu ce putere slujim? Uneori începem să slujim cu puterea vieții noastre naturale, dar, treptat, învățăm că Dumnezeu nu acceptă foc străin. Trebuie să-I slujim Lui cu focul care vine de Sus, prin puterea Duhului Sfânt. Alteori, când slujim, vedem că este un amestec. Este prezentă puterea lui Dumnezeu, dar este mult și din puterea noastră naturală. Acest amestec trebuie purificat, pentru ca slujirea noastră să se facă doar prin puterea lui Dumnezeu.

Deci, frați și surori, a sluji lui Dumnezeu nu este un lucru simplu. Trebuie să venim întotdeauna înaintea Domnului și să cerem ca lumina lui Dumnezeu să strălucească peste noi, pentru ca, în lumina Lui, să vedem lumina. Dacă suntem

sinceri, dacă ne lăsăm pătrunși de lumina Sa, mă îndoiesc că cineva ar putea să spună: „Slujirea mea este în întregime după voia lui Dumnezeu”! Pentru că noi întotdeauna amestecăm lucrurile și foarte ușor ne îndepărtăm de gândul original al lui Dumnezeu. Foarte ușor adunăm multe lucruri care vin din afară, foarte ușor adoptăm calea lumii, chiar calea lumii religioase; la urmă vedem că slujirea noastră s-a deteriorat foarte mult. Privind la noi înșine, vizavi de slujirea pe care o facem, care este reacția noastră? Ești satisfăcut cu adevărat de slujirea ta? Sau îți dai seama că slujirea ta nu corespunde dorinței lui Dumnezeu? Nu știu cum stau lucrurile cu voi, dar vă pot spune cum mă simt eu. Cu cât Îl slujesc mai mult pe Domnul, cu atât îmi dau seama cât de puțin din slujirea mea este cu adevărat după voia Lui. Îmi dau seama că, înaintea lui Dumnezeu, eu sunt un eșec. Nu știu cum vă simțiți voi, dar dacă privim la situația de astăzi, dacă priviți la voi înșivă în lumina lui Dumnezeu, sau dacă priviți la bisericile din întreaga lume sau chiar la biserica din care faci parte, frați și surori, care vă este reacția? Sunteți mulțumiți? Dacă sunteți mulțumiți, înseamnă că sunteți în întuneric. Sau simțiți că trebuie să vă umiliți înaintea Domnului zi după zi, pentru că altfel slujirea voastră nu este primită de El? Frați și surori, îmi dau seama de un lucru: în rândul copiilor lui Dumnezeu de astăzi, îndeosebi în rândul celor care vor cu adevărat să-L slujească pe Dumnezeu, există un sentiment al eșecului. Dar slavă Domnului că, deși noi eșuăm, dar El nu eșuează niciodată!

În această dimineață aș vrea să privim împreună la calea de reabilitare. Cum putem fi aduși înapoi la ceea ce Dumnezeu Și-a dorit la început? De două zile vorbim despre slujire, și, vorbind despre ea, vedem că accentul a căzut mai degrabă pe cei care slujesc, decât pe lucrarea pe care o facem. Frați și surori, noi am fost chemați să slujim, dar atunci când Îi slujim lui Dumnezeu, este o anume lucrare ce trebuie făcută. Adevărul este că lucrarea lui Dumnezeu nu poate fi separată de persoana care o face. Pentru că nu este vorba de ceva tehnic, ceva pământesc, ci de ceva spiritual, viu. Din acest motiv, vedem că există o legătură între persoana care slujește și lucrarea pe care o face ea. Cum este omul, așa este și lucrarea lui. De aceea, în Cuvântul lui Dumnezeu accentul cade pe *a fi*, și nu pe *a face*. Când vorbim despre slujire, în mod natural gândul ne duce la *a face*. Dragostea lui Cristos te-a constrâns, ai fost răscumpărat cu sângele Lui scump și acum vrei să-I slujești. Și ce faci? Te întrebi: „Ce să fac? Ce să fac ca să-I slujesc Lui?” Accentul nostru cade întotdeauna pe *a face*. Dar, oricât de ciudat ni s-ar părea, Dumnezeu pune întotdeauna accentul pe *a fi*.

Când Domnul Isus a hrănit 5000 de oameni cu cinci pâini și doi pești, acei oameni au vrut să-L ia cu forța și să-L facă împărat, pentru că Domnul le putea rezolva problema hranei. Dar Domnul i-a trimis de la El. A doua zi L-au găsit și

L-au întrebat: „Când ai venit aici?” Și Domnul le-a zis: „Lucrați nu pentru mâncarea pieritoare, lucrați pentru lucrurile veșnice.” Ei au început să-I pună întrebări. „Care sunt acele lucrări ale lui Dumnezeu pe care trebuie să le facem?” (vezi Ioan 6) Vedeți, gândurile lor se îndreptau înspre *a face*. Și Domnul nostru a spus: „Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu: să credeți în Acela pe care L-a trimis El”. Frați și surori, înțelegeți care a fost răspunsul Lui? Ei au întrebat: „Care sunt lucrările pe care să le facem ca să-I slujim lui Dumnezeu?” Și Domnul a răspuns: „Credeți în Mine, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu”. De ce? Pentru că, în lucrarea lui Dumnezeu, *a fi* constituie temelia. Dacă această temelie nu e corectă, atunci, chiar dacă totul pare foarte religios, plin de succes, ca și cum ar fi din Dumnezeu, totuși, se opune lui Dumnezeu, nu slujește scopului lui Dumnezeu. Din acest motiv, în ultimele două zile, accentul s-a pus aici mai mult pe om, pe *a fi*. Dacă El nu lucrează mai întâi în noi, este imposibil să lucrăm pentru El.

Bănuiesc că toți cunoaștem versetul 1 din Romani 12: „Vă îndemn dar, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o slujbă înțeleaptă, aceasta este închinarea voastră spirituală.” Să ne gândim la consacrare. De ce să ne aducem trupurile ca o jertfă vie? Din pricina îndurărilor lui Dumnezeu! El ne-a arătat atâta îndurare! Dintr-un lut cleios cum eram, El ne-a modelat și ne-a făcut să ședem împreună cu prinți. Îl laudăm și-I mulțumim pentru îndurărilor Lui pentru noi. Nu doar ne-a spălat păcatele, ci ne-a și eliberat de sub puterea păcatului, ne-a dat Duhul Sfânt ca să umblăm înaintea Lui; nu doar ne-a îndreptățit, ci ne-a și glorificat. Toate aceste îndurări ale lui Dumnezeu trebuie să ne constrângă să nu mai trăim pentru noi înșine. Nu mai putem lucra pentru noi înșine. Trebuie să trăim pentru El și să lucrăm pentru El. Aceasta înseamnă să ne aducem trupurile ca o jertfă vie. Ce este o jertfă? O jertfă este ceva ce trebuie pus pe altar și înjunghiat. În zilele din vechime, când inimile copiilor lui Israel erau mișcate de dragostea lui Dumnezeu, ei, pentru a-și arăta recunoștința, luau din turmele lor sau din cirezile lor o oaie sau un vițel. Aduceau animalul la Templu, îl legau de coarnele altarului, și preotul venea și îl înjunghia. Apoi animalul era ars ca o jertfă de miros plăcut lui Dumnezeu. Ce semnifică aceasta? Faptul că eu însumi nu pot să măucid pentru Dumnezeu, dar acest animal mă reprezintă. Îmi pun mâinile pe animal, mă identific cu acest vițel sau această oaie, și apoi îl înjunghii pentru Dumnezeu. Aceasta este jertfa. Când e vorba de jertfă, nu se pune problema de a face ceva, pentru că animalul este ucis. Cum ar putea să mai lucreze? Deci, frați și surori, a fi o jertfă vie constituie slujire, așa cum spune Biblia. Este o slujbă înțeleaptă și o închinare spirituală. Nu este vorba de a face ceva, este vorba de a rămâne pe altar și a-I permite lui Dumnezeu să-și facă lucrarea în tine.

Prin urmare, consacrare nu înseamnă a face ceva pentru Dumnezeu. La vremea când eu am fost mântuit, era răspândită învățătura că, dacă ești mântuit și dacă Îl iubești cu adevărat pe Domnul, dacă vrei să Îl slujești pe Dumnezeu, atunci trebuie să te oferi ca predicator. Încă păstrez foarte vie amintirea acelor zile. Era în anul 1930, aveam 15 ani. Îmi mulțumesc Domnului că m-a mântuit. În ultima zi a conferinței, era o hartă mare a Chinei pe perete. Predicatorul a început să ne cheme: „Dacă ai fost mântuit și dacă-L iubești pe Domnul, trebuie să te oferi ca predicator. Acesta este modul în care poți să te consacri. Apoi poți să alegi unde să mergi.” Aveam doar 15 ani, eram de curând întors la Domnul, căutasem mântuirea un an întreg și tocmai fusesem găsit de Domnul. Eram atât de mișcat de dragostea lui Cristos, încât mi-am zis: „Vreau să merg în locul cel mai îndepărtat, cel mai dificil, pentru a-mi arăta dragostea pentru Cristos.” Predicatorul, deci, a spus: „Vino pe podium, pune-ți degetul pe locul unde vrei să mergi și acolo vei merge!” Atunci am urcat pe podium, mi-am pus degetul pe Mongolia, pentru că atunci credeam că Mongolia este cel mai îndepărtat și mai dificil loc. Numai că până în ziua de azi n-am ajuns în Mongolia! De ce? Deoarece, pentru mine, a sluji lui Dumnezeu însemna a face lucruri pentru El. Nu m-a interesat voia lui Dumnezeu, am vrut să-I slujesc în felul meu. Nu-mi păsa în ce oraș urma să merg, aveam să-mi dau toate silințele. „El va fi mulțumit!”

Frați și surori, este aceasta slujire? Nici vorbă! Dumnezeu a trebuit să mă învețe multe lecții, a trebuit să mă tot micșoreze, a trebuit să mă ducă tot mai jos. A avut mult de lucru în viața mea, până ce am început să-I slujesc în lucruri mici. Acum, uitându-mă înapoi, mi-este așa rușine de mine. Cât din slujirea mea va rămâne veșnic?

Frați și surori, în această dimineață vreau să vă încurajez. Voi, care ați slujit Domnului ani la rând și care v-ați înfățișat înaintea Lui din nou și din nou, lăsați-vă cercetați de El pentru a vedea dacă slujirea voastră este cu adevărat slujire, dacă lucrarea pe care o faceți vine într-adevăr din viață, dacă Domnul a lucrat în voi și ceea ce faceți acum este rezultatul acestui lucru, dacă Îl răspândiți pe Cristos, dacă slujirea voastră mai este în acord cu viziunea cerească. Oare nu am făcut compromis, nu am adoptat căile lumii?

Dacă ești sincer, dacă vii înaintea Domnului din nou și din nou, nu se poate să nu realizezi că ești un eșec. Este oare nădejde? Slavă Domnului, El este Dumnezeul nădejzii. În Ioel 2, El spune: „Vă voi da înapoi anii pe care i-au mâncat lăcustele”. Privind acum înapoi, probabil ajungem să disperăm; disperăm din cauza noastră, ca slujitori; disperăm din cauza lucrării pe care am făcut-o; și ne întrebăm dacă planul lui Dumnezeu va fi realizat vreodată cu oameni asemenea nouă. Slavă Lui, El este Dumnezeul reabilitării. El A spus: „Vă voi da înapoi anii pe care i-au

mâncat lăcustele.” El poate să ne reabiliteze. Cu toții știm că Domnul Isus este Mântuitorul nostru. Cu toții știm că, venit pe pământ, El Și-a dat viața pentru noi, Și-a vărsat sângele ca ispășire pentru păcatele noastre. El este Mântuitorul nostru, Răscumpărătorul nostru. Pe cruce a zis: „S-a sfârșit!” Lucrarea răscumpărării este terminată. A terminat lucrarea lui Dumnezeu, a împlinit totul. Apoi, a fost înviat din morți și acum stă la dreapta lui Dumnezeu, așteptând ca toate lucrurile să fie puse sub picioarele Lui.

Dar, frați și surori, ce face Domnul nostru astăzi? A fost odată o ocazie pentru botez și, înainte de actul în sine, candidații trebuiau examinați. O soră în vârstă dorea să fie botezată; bătrânii stăteau acolo și îi puneau întrebări. Și una din întrebări a fost aceasta: „Ce crezi că face Domnul astăzi în cer?” Ea a răspuns: „Domnul privește din cer la mine, încercând să-mi găsească calul.” Desigur că n-a trecut testul. Frați și surori, știți ce face Domnul astăzi în cer? Pe pământ El a spus: „S-a sfârșit!”; în cer stă la dreapta lui Dumnezeu. A ațipit? Ce face acolo? Așteaptă? Frați și surori, nu știți că Domnul nostru face o mare lucrare în cer? Cât a fost pe pământ, El a fost Apostolul, Mântuitorul, Răscumpărătorul; acum este în cer, la dreapta lui Dumnezeu, ca Mare Preot al nostru. Biblia spune că EL trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi, și poate să ne mântuiască. Știți c înseamnă preoția Domnului nostru Isus? Ca Apostol, El a deschis calea pentru noi, ca Mare Preot ne mântuiește. Tot ce a împlinit pe pământ, El aplică acum ca Mare Preot, vine în sprijinul fiecăruia dintre noi. A trimis în această lume Duhul Sfânt. El în cer, Duhul Sfânt în fiecare dintre noi. Prin mijlocirea Lui, Duhul Sfânt lucrează în noi, ni-L revelează pe Cristos, ne duce la plinătatea lui Cristos, ne face capabili să-I slujim în duh și adevăr. Iată ce lucrează Domnul nostru în cer, până ce toate lucrările lui Dumnezeu vor fi împlinite.

Domnul nostru Isus este Marele nostru Preot. Depindem de El în fiecare ceas. El trăiește veșnic ca să mijlocească pentru noi. Cunoașteți istoria lui Petru. Petru credea că Îl iubea pe Domnul, era gata să moară împreună cu El. Ceilalți ucenici puteau să fugă, dar nu Petru. El a zis: „Sunt gata să-mi dau viața pentru Tine”. Și Domnul i-a spus: „Simone, Simone, Satan v-a cerut să vă cearmă ca grâul, dar Eu M-am rugat pentru tine. După ce vei fi reabilitat, să întărești pe frații tăi.” Mulțumim Domnului că avem un Mare Preot care poate să ne ducă până la capăt, să ne ducă în slavă. El poate să ne facă în stare să Îi slujim lui Dumnezeu așa cum dorește. Câtă nevoie avem să cooperăm cu El!

Este o persoană în Biblie, care ne poate fi un exemplu veritabil despre modul în care un vas spart poate deveni un vas de onoare. Mă refer la Ioan Marcu. Știm că Marcu s-a născut într-o familie care Îl iubea pe Dumnezeu. Mama lui era Maria. Marcu provenea dintr-o familie înstărită. Știți că Domnul a luat ultima cină în camera de sus a casei care aparținea Mariei, mama lui Marcu. De asemenea,

când cei 120 de oameni s-au întâlnit pentru rugăciune timp de zece zile, ei s-au aflat tot în camera de sus a aceleași case. Deci, Marcu provenea din acest gen de familie. Este evident că el s-a întors la Domnul prin Petru, pentru că Petru îl numește „Marcu, fiul meu”. Acest tânăr căuta să aibă o inimă pentru Domnul. Astfel, atunci când Barnaba și Pavel au venit în Ierusalim, aducând bunurile materiale oferite de credincioșii dintre neamuri pentru credincioșii din Ierusalim, după ce și-au sfârșit misiunea, au luat cu ei și pe Ioan Marcu și s-au întors în Antiohia. El era vărul lui Barnaba. Barnaba vedea în el un tânăr promițător, care putea fi folosit de Dumnezeu. L-a luat deci pe Marcu în Antiohia. În Faptele Apostolilor, capitolul 13, este vorba de niște prooroci și învățători care slujeau Domnului. Duhul Sfânt spune: „Puneți-mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat.” Astfel, acești doi frați s-au despărțit de ceilalți și au plecat într-o călătorie misionară. Biblia spune că l-au luat cu ei pe Ioan Marcu, ca să-i ajute în lucrare. Au plecat în Cipru. Aici era locul de baștină al lui Barnaba. Au început să predice Evanghelia în toată insula. Apoi au plecat de-acolo și au mers la Perga, în Pamfilia. Biblia spune că Marcu i-a părăsit și s-a întors la Ierusalim. De ce a plecat? Eu cred că din două motive: 1. Acest tânăr era obișnuit cu o viață bună. Când a plecat cu cei doi apostoli, a văzut că viața era prea grea. Când fratele Nee s-a întors la Domnul, și el a fost așa. Îl iubea cu adevărat pe Domnul. Era pe vremea când erau mari tulburări în China, și școlile au fost închise. A plecat în Shanghai pentru a fi cu Dora Yu. Ea era cea care o condusese pe mama lui la Domnul și, de asemenea, și pe el. A mers deci la ea. Dora Yu avea un fel de Școală biblică și Watchman Nee a vrut să studieze Biblia în acea școală. După o vreme, Dora Yu i-a spus: „Nu-ți este prea ușor să fii aici, mai bine du-te acasă”. Motivul era că acestui tânăr îi plăcea mâncarea bună, voia să se îmbrace bine și să doarmă până târziu. Deci ea a zis: „Acest tânăr nu promite nimic. Dumnezeu nu va folosi niciodată un astfel de om.” Și, astfel, l-a trimis înapoi. Slavă Domnului că fratele Nee nu a disperat. A continuat.

Deci, mă gândesc că Ioan Marcu a fost ca el. Dar problema a fost și mai gravă. Când lui Barnaba și lui Saul li s-a încredințat această lucrare, Barnaba era liderul, el îl găsisse pe Saul. Barnaba era liderul între tovarășii lui. Dar în timpul cât au stat în Cipru, Dumnezeu a început să-l folosească pe Pavel. Prin urmare, Biblia spune așa: „Pavel și tovarășii lui”. Deci, calitatea de lider a trecut de la unul la altul. Pavel a devenit lider. Marcu n-a suportat. De ce să nu fie lider în continuare vărul meu? N-a putut să se supună lui Pavel, așa că a plecat; s-a întors la Ierusalim. Slavă Domnului că El nu l-a lăsat. Aflat din nou în Ierusalim, Petru l-a ajutat. Petru era un om cu experiență. A căzut o dată, dar Domnul l-a reabilitat. Așa că a știut cum să-l ajute pe acest tânăr. În prima lui epistolă, Petru menționează:

„Marcu, fiul meu”. Când Pavel și Barnaba au mers la Ierusalim (Fapte, capitolul 15), au discutat despre chestiunea tăierii împrejur a celor dintre neamuri. Când s-au întors în Antiohia, Barnaba l-a luat iarăși cu el pe Marcu. La câteva zile de la sosirea lor în Antiohia, Pavel a spus: „Hai să mergem să vizităm locurile în care am fost înainte.” Barnaba a vrut să ia și pe Marcu cu ei. Dar Pavel a spus: „Nu.” Barnaba înseamnă „Fiul mângâierii”. El era un om plin de dragoste, plin de înțelegere, ținea mult la acest tânăr, deci a vrut să-l ia cu el. Dar Pavel era unul care făcea disciplină. S-a gândit că, din moment ce Marcu îi părăsise, dezertase, nu mai era vrednic să meargă cu ei. A fost o mare neînțelegere între ei și s-au despărțit.

Fraților, uitați-vă la acest tânăr! Barnaba l-a pregătit astfel, încât mai târziu, când Pavel a scris colosenilor, îl amintește pe Marcu, în Coloseni 4. Pavel a avut trei tovarăși de lucru tăiați împrejur, adică iudei; unul dintre ei a fost Marcu. A spus despre ei că erau folositori pentru Împărăția lui Dumnezeu. În 2 Timotei, înainte de martiriul lui, Pavel i-a scris lui Timotei: „Vino la mine curând, dar când vii, să-l aduci pe Marcu cu tine, pentru că el îmi este folositor în slujbă.”

Deci, frați și surori, nu disperați. Există disperare spirituală? Cred că există. Pentru că ea lucrează mântuire. Ea se arată atunci când privești la Domnul, ca El să facă imposibilul. Tu ai eșuat, dar El nu eșuează niciodată. Știți că prima Evanghelie a fost cea a lui Marcu? El a scris prima Evanghelie a lui Isus Cristos. În ea, el ne arată că Isus este slujitorul perfect al lui Dumnezeu. Căci acum acest tânăr a ajuns să meargă oriunde merge Cristos. Slavă Domnului! Noi eșuăm, dar El nu eșuează niciodată. Este nădejde pentru fiecare dintre noi. Întrebarea este dacă vrem să ne umilim, dacă acceptăm disciplina lui Dumnezeu în viața noastră, dacă vrem să ne pocăim și, apoi, să facem lucrările dintâi. Dumnezeu are o lucrare de făcut. Domnul nostru a spus: „Tatăl Meu lucrează și Eu, de asemenea, lucrez.” Care este lucrarea lui Dumnezeu? Care este lucrarea la care noi suntem chemați? Dumnezeu are o singură lucrare - este lucrarea pe care a făcut-o El Însuși, este lucrarea pe care Domnul nostru Isus continuă să o facă. Aceasta este lucrarea pe care noi am fost chemați s-o împlinim. Știți de ce a venit Domnul nostru în această lume? Noi spunem că a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut, dar aceasta este o înțelegere superficială. Dacă vrem să privim lucrurile în profunzime, avem la dispoziție Evanghelia lui Ioan. Ioan ne oferă istoria interioară a lui Cristos. El ne spune de ce a venit Domnul Isus în această lume: a venit să-Și caute Mireasa. Domnul nostru Isus este Mirele. El a venit în această lume să-Și caute Mireasa, dar Mireasa nu Se afla nicăieri. Oamenii pe care i-a întâlnit în slujirea Sa erau orbii, șchiopii, morții, păcătoșii; pe aceștia i-a găsit. N-a putut să-Și găsească Mireasa. De aceea, a trebuit să moară pentru a da naștere Miresei. Înainte să

ajungă la cruce, El a început să Își dezvăluie gândul inimii. A spus: „Tu ești Petru. Pe această Stâncă voi zidi Biserica Mea, și porțile Locuinței morților n-o vor învinge.”

Frați și surori, Domnul nostru Isus a venit în această lume ca să zidească Biserica. Ea, când va ajunge matură, va fi Mireasa Lui. Aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, în această lucrare a fost angajat Domnul Isus, și aceasta este lucrarea pe care ne poruncește și nouă s-o facem. Din acest motiv, însăși cerința pentru a face această lucrare este foarte mare: e nevoie de a avea viața Fiului, de a-ți da în moarte propria viață.

Vedem deci că lucrarea lui Dumnezeu este una singură. Ea poate include multe lucruri, dar este una singură. El Își va zidi Biserica, Trupul Lui, plinătatea Celui care umple totul în toți. El vrea un ajutor potrivit, după chipul Lui, exact ca El. Frați și surori, aceasta este lucrarea lui Dumnezeu. Aici apare slujirea. Slujirea noastră are ca punct central lucrarea morții. Ea poate include multe activități, lucrări, dar, în realitate, este vorba de această singură lucrare a lui Dumnezeu. De aceea, în Faptele Apostolilor, vedem că, în ziua de Rusalii, Duhul Sfânt S-a pogorât și 100 de credincioși au fost botezați într-un Duh, într-un singur Trup. Și acel Trup a început să crească, mulți alții au fost adăugați la el. Ce început glorios! Prezența lui Dumnezeu era atât de reală. Orice păcat care intra în Biserică era imediat supus disciplinei. Iată, deci, un grup de oameni care a continuat să se întâlnească stăruind în învățătura și părtășia apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni. Aceasta a continuat cam 30 de ani. Evanghelia a fost vestită până la capătul lumii, care era Roma. Dar, după alți 30 de ani, Ioan a scris cartea Apocalipsei. Știm că Domnul Isus era în cer. Ce vedem în Apocalipsa, capitolul 1? Ioan a primit o viziune pe când se afla în insula Patmos. Și acea viziune a fost că Domnul Înviat este Marele Preot. El nu doar că slujește fiecăruia dintre cei răscumpărați, ci slujește și tuturor bisericilor din lume.

Dar când citiți cele 7 scrisori, cum vă simțiți? Doar două biserici n-au fost mustrate, doar o biserică a fost laudată, celelalte au fost chemate la pocăință. Această imagine nu apare doar în primul secol. Noi suntem acum la începutul secolului XXI, dar înaintea ochilor avem aceeași imagine. Nu-i de mirare că, atunci când fratele Sparks l-a întrebat pe fratele Nee : „Care porțiune din Scriptură este cel mai greu de împlinit?”, fratele Nee a răspuns: „Efeseni, capitolul 5.” „El ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi”, ne-a spălat cu Cuvântul Lui și cu apă ca să fim sfințiți și să fim o Biserică glorioasă, fără pată, fără zbârcitură, și aceasta pentru ca să-I fie oferită Lui.

Frați și surori, care este scopul lui Dumnezeu? Care este lucrarea lui Dumnezeu? Lucrarea Lui este ca Biserica Lui să fie făcută desăvârșită. În final ea

va fi o Biserică glorioasă. Ce este gloria? Gloria este manifestarea lui Dumnezeu. Ori de câte ori Dumnezeu Se manifestă, vedem glorie. El lucrează pentru acest Trup al lui Cristos. Când acest Trup va ajunge la maturitate, atunci El va veni și Își va lua Mireasa. Au trecut douăzeci de secole. Chiar și în primul secol vedem că cei credincioși așteptau întoarcerea Domnului. La fel și în secolele II și III, când Biserica era persecutată, creștinii se salutau unii pe alții cu „Domnul vine!” Aceasta era nădejdea lor, nădejdea lor binecuvântată. De-a lungul veacurilor, cei care L-au iubit pe Domnul, cei care s-au aflat în lucrarea Lui, au știut un singur lucru, și anume că Domnul avea să Se întoarcă, dar nu înainte ca Mireasa să fie gata. Întotdeauna Mirele Își așteaptă Mireasa. Din câte știu, a existat un singur om care s-a lăsat așteptat de mireasă. Este vorba de străbunicul lui Hudson Taylor. Venise ziua în care avea să se căsătorească. Dimineața, când s-a sculat, și-a dat seama că urma să se căsătorească. Nu era un lucru mic! S-a dus pe câmp și a început să se roage. Și atâta s-a rugat, că a uitat de căsătorie! După ce și-a terminat rugăciunea, dintr-o dată și-a dat seama că trebuia să se căsătorească, așa că a alergat la biserică. Toată lumea îl aștepta; mireasa îl aștepta, neștiind ce se întâmplase cu el. A intrat deci în fugă în biserică și s-au căsătorit. Chiar în acea noapte i-a spus miresei lui: „Să ne plecăm pe genunchi și să ne rugăm.” A fost o surpriză! Dar ea a ascultat. Și știți ce familie a fost familia Hudson! Generație după generație au slujit Domnului!

Uneori noi credem că Îl așteptăm pe Domnul. Dar știți voi că inima Lui este mai nerăbdătoare decât a noastră? El așteaptă de douăzeci de secole. Frați și surori, de ce? Din cauza mea, din cauza ta, din cauza noastră. Nu suntem încă gata, nu ne-am îndeplinit slujba, Biserica încă nu este zidită. Cum să Se întoarcă El? Deznădăjduitor! Dar Dumnezeu are o cale mai bună. Când majoritatea a eșuat, Dumnezeu a ridicat o rămășiță. Din acest motiv, când citim Apocalipsa 2 și 3, vedem că Domnul Isus spune fiecărei biserici: „Caut să Mă regăsesc în voi, caut să Mă văd ajuns la maturitate în voi, dar nu văd acest lucru. Trebuie să vă pocăiți. Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că trebuie să vă întoarceți la Mine, acolo unde M-am revelat înaintea ochilor voștri. Trebuie să ascultați. Urmați-Mă pe Mine, ca acolo unde sunt Eu, acolo să fiți și voi.” El nu S-a găsit acolo. În biserica din Laodicea Și-a dat seama că Se afla la ușă. Iată biserica! Cât trebuie să-L fi durut aceasta! Uitându-Se la Biserică în general, a văzut că nu poate fi realizat acest lucru. Însă el trebuie realizat! Cum va fi realizat? La sfârșitul fiecărei scrisori, Domnul spune: „Cine are urechi de auzit să audă... Celui ce va birui...” Din nefericire, majoritatea nu va răspunde la dorința pe care Domnul o are cu privire la întreaga Biserică. El ne cheamă să auzim ceea ce Duhul are să spună bisericilor. Cei care aud sunt cei care se întorc la El. Ei răspund la tot ceea ce le-a fost revelat.

Îl urmează pe Domnul. Aceștia sunt biruitorii. Când numărul biruitorilor se va împlini, atunci Se va întoarce Domnul nostru.

Vedem, în Apocalipsa 12, că s-a născut un copil de parte bărbătească. De îndată ce s-a născut, a fost luat la tron. Imediat după răpirea lui urmează un război în văzduh. Mihail și îngerii lui se luptă cu Satan și îngerii lui, pentru că văzduhul este locuința vrăjmașului. Satan va fi aruncat pe acest pământ. Văzduhul va fi curățit, pentru ca Domnul nostru să coboare de la Tron, în văzduh. Cine sunt acești oameni? Aceștia sunt biruitorii Bisericii; ei ies în întâmpinarea Mirelui. Mireasa este menționată de două ori spre sfârșitul cărții Apocalipsa. În capitolul 19, vedem că a venit nunta Mielului. Mireasa s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu haine strălucitoare de in. „Binecuvântați sunt cei chemați la nunta Mielului.” Aceasta este prima mențiune despre Mireasă. A doua este în capitolul 21. Din nou vedem scris că Mireasa Mielului s-a pregătit; Ierusalimul cel Nou coboară din cer. De ce apar două mențiuni? Dacă citiți cu atenție cartea Apocalipsei, veți observa că există o diferență de o mie de ani. Prima mențiune apare înainte de Mileniu, a doua este după Mileniu, când începe veșnicia. Mireasa este alcătuită din biruitorii Bisericii; ei nu reprezintă întreaga Biserică. Dumnezeu consideră că lucrarea s-a sfârșit.

Dar, slavă Domnului, chiar dacă la scaunul de judecată al lui Cristos toate lucrările noastre vor fi testate prin foc, dacă am lucrat cu aur, argint și pietre scumpe, lucrarea noastră va rămâne în picioare; dacă am lucrat cu fân, paie și trestie, lucrarea va arde. Vom fi mântuiți, însă doar mântuiți. Ce înseamnă aceasta? Astăzi, dacă nu răspundem Domnului nostru, dacă nu suntem ascultători față de viziunea cerească, dacă nu-L urmăm pe Miel oriunde merge El, atunci, când Domnul va veni, nu vom avea parte în Împărăția Lui. Nu vom putea domni cu El pentru o mie de ani, deoarece am eșuat. Dar asta nu înseamnă că și Dumnezeu a eșuat. Va obține El doar o minoritate, nu poate obține totul? Nu, pentru că atunci când ajungem la Apocalipsa 21, vedem că toți vor fi ajuns la maturitate. Cei care nu vor fi lăsați să intre la nunta Mielului vor plăti prețul în întuneric, vor fi disciplinați până vor ajunge la maturitate.

Frați și surori, dacă astăzi nu vreți să plătiți prețul, într-o zi îl vei plăti oricum. Pentru că planul lui Dumnezeu nu poate fi nimicit. Romani 8:29 „Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său”. Versetul 30: „Pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte i-a și chemat; pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit drepti; iar pe aceia pe care i-a socotit drepti, i-a și proslăvit.” Frați și surori, Dumnezeu nu eșuează niciodată, lucrarea Lui trebuie îndeplinită. Fiecare copil răscumpărat al lui Dumnezeu va fi matur într-o bună zi, cu toții vom fi în acea Mireasă, uniți cu Cristos pentru veșnicie.

Cu toții vom fi slujitorii Lui, Îi vom vedea fața, Numele Lui va fi pe fruntea noastră. Fiecare răscumpărat al Domnului se va afla acolo. Slavă Domnului! Noi putem să eșuăm, dar Dumnezeu nu eșuează niciodată. O dată ce Dumnezeu te-a apucat, nu te va mai lăsa din mână niciodată. Planul Lui trebuie împlinit. Voia Lui trebuie împlinită.

Frați și surori, noi ne aflăm acum într-un moment foarte important. Credem că Domnul Se va întoarce curând. Nu va mai dura mult, dar suntem noi gata? Îl urmăm noi pe Miel oriunde merge El, facem noi lucrarea pe care o face El, sau mergem pe drumul nostru și ne ocupăm cu ale noastre? Este un lucru la care trebuie să cugetăm înaintea Domnului. Fie ca noi toți de aici, din această dimineață, să facem acest lucru prin harul lui Dumnezeu. Pentru că El poate, noi nu putem. Noi am eșuat, dar El a câștigat. Tot ce trebuie să faci este să te încredințezi în mâna Lui, și El va lucra!

Să ne rugăm:

„Doamne scump, ne unilim înaintea Ta și recunoaștem că suntem niște copii neascultători, niște robi netrebnci. Știm că la noi înșine este cu neputință, dar la Tine toate sunt cu putință. Te lăudăm și-Ți mulțumim că nu ne vei părăsi, nu ne vei arunca afară. Când mâna Ta este peste noi, Tu Îți vei împlini lucrarea în chip desăvârșit. Doamne, vrem să Te lăudăm și să ne închinăm Ție. Îți cerem aceasta în Numele Tău scump, amin.”

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Mulțumesc Domnului că fratele tocmai a menționat faptul că omul nu poate răspunde la nici o întrebare. Pentru că răspunsul la toate întrebările noastre este Domnul Isus. De ce să mai avem atunci această Secțiune de Întrebări și Răspunsuri? Prin întrebări și răspunsuri putem fi conduși la Domnul nostru Isus. Pentru că oricare ar fi întrebarea la care cineva ar răspunde, dacă răspunsul este cel potrivit, inimile ne vor fi stărnite ca să mergem direct la Domnul și să găsim *răspunsul* la Domnul nostru Isus. Atunci, în loc de o întrebare intelectuală, vom avea o experiență spirituală.

Prin urmare, cred că acesta este motivul pentru care avem această Secțiune de Întrebări și Răspunsuri. Cu cât vă vom răspunde mai mult, cu atât veți fi conduși mai aproape de Domnul. Pentru că doar în El veți primi răspunsul. Nu veți avea doar mintea satisfăcută, ci însăși viața vă va fi schimbată. Din acest motiv am îndrăznit să avem această Secțiune.

Întrebare: Cum putem ajunge să fim Biserica slăvită menționată în Efeseni 5:25?

Răspuns: Deschideți, vă rog, la epistola către Efeseni 5:25b-27. „*după cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea, ca s-o sfințească, după ce a curățit-o prin spălarea cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană.*”

În versetul 27 vedem Biserica slăvită. Într-o zi, Biserica va fi Biserica slăvită. Ce se înțelege prin Biserica slăvită? Ce este slava? Slava este termenul cel mai greu de definit din Biblie. Însă ne putem face o idee despre ce înseamnă ea. Ori de câte ori Dumnezeu Se manifestă, apare slava. Cu alte cuvinte, slava este Dumnezeu, pentru că El este plin de slavă. Când ne gândim la om, vedem că noi am ajuns lipsiți de slava lui Dumnezeu. Doar când Dumnezeu Se manifestă, se poate vedea slava. Când vorbim despre Biserica slăvită, imaginea care o avem este cea din Apocalipsa 21 și 22. Acolo vedem Ierusalimul cel nou, Mireasa Mielului care este plină de slavă.

Deci, prin Biserica slăvită se înțelege un singur lucru: orice pată sau zbârcitură ce a fost prezentă cândva, acum este îndepărtată. Tot ce se poate vedea este slava lui Dumnezeu. Așa va fi Biserica. Pentru că Domnul nostru Isus este slavă, și noi trebuie să fim asemenea Lui. Deci Biserica trebuie să fie o Biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta.

Pata vorbește de carnea noastră, zbârcitura vorbește de înaintarea noastră în vârstă. Nu trebuie să fie nimic din toate acestea! Tot ce nu este din Dumnezeu a fost dat la o parte. Ce a rămas este slava lui Dumnezeu. Din acest motiv, în 1

Corinteni Biserica este numită *Cristosul*. Adică, în Biserică nu se va vedea omul, ci se va vedea doar Cristos. Aceasta este Biserica slăvită! Este Trupul lui Cristos, este cu adevărat plinătatea lui Cristos, pentru că Cristos este totul și în toți.

Frați și surori, aceasta este o imagine minunată, glorioasă. Cum poate ajunge Biserica la acest nivel? Astăzi, când privim la Biserică, vedem că ea este imperfectă, plină de pete și zbârcituri. Dar Domnul a spus că, într-o zi, Biserica ce va fi adusă înaintea Lui va fi o Biserică slăvită. Deci întrebarea este: Cum se va face acest lucru?

Omenește este imposibil. Oamenii încearcă să facă Biserica glorioasă, dar cu cât se încearcă mai mult, cu atât mai neglorioasă va fi. Atunci, care este secretul? Cum poate ajunge Biserica la această stare? Chiar din întrebare putem să înțelegem ceva. Când punem întrebarea: Cum să ajungem în acea stare?, vedem că ideea din spatele ei este: Cum putem să lucrăm într-atâta, încât să ajungem să fim Biserica slăvită? Ca și cum această chestiune ar depinde de noi. Dacă așa punem problema, nu vom atinge niciodată ținta. Cu cât lucrăm mai mult, cu atât situația se înrăutățește. Deci, care este secretul? Nu trebuie să mergem prea departe ca să-l găsim, versetul precedent ni-l spune. Versetul 27 este o continuare a versetelor 25 și 26. În versetul 25 se spune: „Cristos Și-a iubit Biserica și S-a dat pe Sine pentru ea”. Totul se datorează lui Cristos. El iubește Biserica așa de mult, încât S-a dat în întregime pentru ea. El este Cel care poate să ne curățească, să ne sfințească. Versetul 26 spune: „pentru ca s-o sfințească”. El este Cel care ne-a pus deoparte pentru Dumnezeu, și din acest motiv S-a dat pe Sine pentru Biserică. Prin ceea ce a făcut la crucea de pe Calvar, El ne-a pus deoparte pentru Dumnezeu. Aceasta este poziția noastră.

Apoi spune: „a curățit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt”. Acesta este procesul. Mai întâi El ne-a pus deoparte, ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția dragostei Fiului Său. Acum ne aflăm la locul potrivit. Apoi, urmează curățirea prin spălarea cu apă prin Cuvânt. Va fi un proces zilnic. El ne va curăți, ne va spăla cu apă și prin Cuvânt. Apa de aici nu trebuie considerată a fi Cuvântul. Atunci care este semnificația ei? Cum ne spală Domnul Isus cu apă?

Știți că, la ultima cină, Domnul a folosit apa ca să spele picioarele ucenicilor. Dar apa de aici are un înțeles mai profund. Ea semnifică viața Lui. Biblia ne spune că Domnul Și-a vărsat sufletul ca apa, și din coasta lui a ieșit sânge și apă. Sânge ca să spele păcatul nostru, apă pentru a ne curăți. Prin urmare, viața Lui din noi ne va curăți, va curăți tot ce nu este din Cristos. Și această lucrare se face împreună cu Cuvântul. Cuvântul scris al lui Dumnezeu, Cuvântul viu. Vedem deci că, prin acțiunea unită a apei și a Cuvântului, se face curățirea. Viața în noi și Cuvântul înaintea noastră - acestea două lucrează împreună. Uneori apa este prima, alteori Cuvântul vine la noi primul. Dar ele lucrează împreună la curățirea noastră. Iar rezultatul acestei duble acțiuni este: „Ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică slăvită,

fără pată, fără zbârcitură, sau altceva de felul acesta”. Deci este lucrarea Domnului nostru Isus. Omul nu poate s-o facă, doar Domnul singur poate. Dar, așa cum fratele nostru a spus în mesajul său, Efeseni 5 urmează după Efeseni 4; însă, ca realitate spirituală, lucrurile stau invers. Mai întâi vedem că totul este din Cristos, că prin lucrarea Lui Biserica va fi slăvită. Dar cum se realizează aceasta? El lucrează în fiecare dintre noi, pentru că suntem mădulare ale Trupului Său. De aceea, ca mădulare ale trupului lui Cristos, noi avem o responsabilitate: trebuie să răspundem la lucrarea Lui. Acesta este Efeseni 4. Trebuie să căutăm să păstrăm unitatea Duhului prin legătura păcii. Trebuie să ne slujim unii altora și să ne zidim în dragoste. Cu alte cuvinte, ceea ce facem nu este decât un răspuns la lucrarea Lui. Dacă refuzăm să cooperăm, întârziem ziua apariției Bisericii slăvite, însă nu putem anula finisarea acestei Biserici slăvite.

Întrebare: Așa cum a spus fratele Stephen Kaung, Dumnezeu Se poate descoperi prin viața copiilor Săi. În Biblie avem exemple precum Moise și Pavel. Poate fratele Stephen Kaung să ne împărtășească din propria experiență, cum Dumnezeu S-a descoperit prin slujirea vieții lui? Câteva exemple practice de astăzi ne pot ajuta să înțelegem mai bine și ne pot încuraja.

Răspuns: Dumnezeu nostru este Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov. Dumnezeu nostru este Dumnezeu nostru. El nu este doar Dumnezeul lui Avraam, este Dumnezeu meu. Cu alte cuvinte, în viața fiecărui copil al Lui, Dumnezeu poate să Se arate și să Se manifeste. Nu doar în viața lui Avraam, în viața lui Isaac, ci chiar și în cea a lui Iacov. Dumnezeu poate să Se descopere și să Se manifeste atât în viața, cât și în slujirea fiecărui frate și soră. În fiecare viață putem vedea niște raze din Dumnezeu. Deci, ceea ce trebuie să facem este să-L vedem pe Cristos în fiecare dintre noi și să nu încercăm să-L vedem pe Adam sau pe Eva. Puteți vedea acest exemplu pretutindeni.

Fiecare frate și soră trebuie să experimenteze descoperirea lui Dumnezeu. Și fiecare, în slujirea sa, trebuie să fie o manifestare a lui Dumnezeu. Deci, vreau să îndemn pe fiecare frate și soră: Nu priviți doar la o anumită persoană, spunând că doar de la ea se poate învăța ceva. Putem să învățăm lecții unii de la alții.

De dragul tinerilor creștini, aș vrea să menționez, prin harul lui Dumnezeu, doar câte ceva din ceea ce Dumnezeu, în îndurarea Lui, a făcut în viața mea. Prin harul Lui, când am fost mântuit aveam 15 ani. Dragostea Domnului m-a constrâns. Chiar în ignoranța mea, m-am predat Lui. Așa cum am spus deja, am ales locul în care să-L slujesc și credeam că știu și modul în care să mă pregătesc pentru aceasta. M-am hotărât ca, după liceu, să nu merg la colegiu, pentru că, după părerea mea,

era o pierdere de timp de 4 ani. Așa că am ales ceea ce eu am considerat a fi cea mai bună școală biblică din Shanghai. Acolo voiam să merg. Știți că am vrut să slujesc Domnului în felul meu, n-am căutat voia Lui. Eram hotărât să merg pe acel drum. După ce am terminat liceul, am vorbit cu tatăl meu. Tatăl meu îl iubea pe Domnul, Îi slujea Domnului. M-am gândit că, fără-ndoială, va fi de-acord cu hotărârea mea. Dar, spre surpriza mea, mi-a spus: „Nu.” Explicația lui a fost următoarea: „Te duci la colegiu și, după ce-l vei termina, te voi trimite în Statele Unite ca să studiezi teologia acolo”, pentru că în China nu era nici o universitate bună în domeniu. Am fost așa de dezamăgit! Credeam că mi se sfârșise viața. Dar trebuia să ascult, așa că am plecat de-acasă la colegiu, cu mare tristețe.

Am ajuns la colegiu - se numea Universitate creștină. Profesorii erau misionari din Statele Unite. Odată ajuns acolo, m-am aruncat într-o mulțime de activități religioase, pentru că așa ceva făcusem și în ultimul an de liceu. Fusesem foarte ocupat cu activități creștine. Nu doar că organizam întruniri creștine în școală, ci organizam și grupuri care să meargă în sate să predice Evanghelia. Am ținut prima mea predică de când mă întorsesem la Domnul. Am folosit predica altcuiva! Deci, eram adânc implicat în activități. Credeam că Îi slujesc lui Dumnezeu. Așa că, atunci când am ajuns la colegiu, imediat m-am aruncat în tot felul de activități religioase. Dar într-un timp foarte scurt, am avut parte de o surpriză. Acești misionari veniți în China nu credeau că Biblia era Cuvântul lui Dumnezeu. Nu credeau că Isus era Fiul lui Dumnezeu. Nu proclamau decât niște principii socio-politico-morale. Mi-am dat seama că ceva nu era în ordine. N-am putut continua așa. Astfel că m-am retras din toate activitățile și stăteam în dormitor. Cu mine în cameră mai erau alte trei persoane. Cum să supraviețuiesc într-o astfel de situație? Nu mai aveam părtașie cu nimeni, eram total rupt de exterior. Slavă Domnului! El mi-a arătat o cale! Trebuia să vin înaintea Lui. Așa că în fiecare zi petreceam timp înaintea Domnului, îngenuncheam înaintea Lui, citeam Cuvântul Lui, mă rugam. Colegii intrau și ieșeau pe ușă, vorbeau, dar nu-mi păsa. Aceasta era viața mea, așa am supraviețuit. Dumnezeu m-a închis în El Însuși. În acea perioadă a început Dumnezeu să-mi vorbească. A început să-mi arate voia Lui, calea pe care să-I slujesc.

În acea vreme Domnul mi-a deschis inima, mi-a deschis ochii, am început să înțeleg ce scrie în Cuvânt. Ceea ce eu credeam despre slujire, n-am găsit scris în Cuvânt. Domnul a început să mă schimbe. Îl cunoșteam deja pe Watchman Nee, îl ascultasem de câteva ori. Ce spunea el era corect, numai că eu fusesem prea ocupat, fusesem așa de înflăcărat, că nu mă puteam opri. Dar Domnul m-a adus acum într-o cușcă. Și aici m-a potolit. Am început să citesc scrierile fratelui Nee, și ele au început să-mi vorbească. Întregul curs al vieții mi-a fost schimbat, și nu doar viața, dar și slujirea. Acesta a fost un episod al vieții mele, pentru frații și surorile care sunt tineri.

Vă mai dau un exemplu. Acesta pentru cei care deja Îl slujesc pe Domnul. În 1935, când am absolvit colegiul, fratele Nee m-a rugat să-l însoțesc în slujbă. Aveam 20 de ani. Din 1935 până în 1941 am călătorit în multe orașe din China, țineam campanii de evanghelizare și încercam să întemeiem biserici în diferite locuri. Dar după acești ani am început să obosesc, din punct de vedere spiritual. Ajunsesem să mă întreb: Ce fac eu aici? În zilele de la început, după ce am răspuns chemării lui Dumnezeu, probabil lucrurile exterioare erau mai de valoare în ochii noștri decât esența lor. La început Domnul ne-a arătat unitatea Trupului lui Cristos, faptul că nu putem aparține de nici un grup. Trebuia să ne întoarcem la unitatea Trupului lui Cristos. Aceasta ne era misiunea. Și știți ce am făcut? Am mers în multe locuri să predic Evanghelia, oamenii s-au întors la Domnul, dar acum ce era de făcut? „Îi botezi. Și trebuie s-o faci prin scufundare”. Asta era lecția pe care o învățasem. „După ce sunt botezați, pot să frângă pâinea. Este o aducere aminte. Apoi, surorile trebuie să își acopere capul; trebuie să te ții departe de denominațiuni.” După ce terminam toate aceste lucruri, biserica era întemeiată. Frați și surori, am făcut aceste lucruri ani de zile și am obosit. M-am întreb: Ce altceva să mai fac? Eram la capătul slujirii mele.

Slavă Domnului pentru căile Lui uimitoare! Am devenit refugiat. În perioada Pearl Harbour, mă aflam în Singapore. Domnul m-a scos în ultimul moment. Dar am aterizat în India. Slavă Domnului! O soră în Domnul, pe care nu o cunoșteam personal, mi-a trimis o telegramă. „Casa mea e a ta. Vino imediat.” Așa că am mers la ea acasă. Am stat 2 luni și jumătate acolo. A fost un timp de odihnă. În această perioadă de odihnă am putut să vin înaintea Domnului și am început să citesc scrierile fratelui Sparks. Și, așa cum stăteam înaintea Domnului, ochii mi s-au deschis, treptat. Am început să văd că slujirea este focalizată asupra lui Cristos. Dacă slujesc cu Cristos, atunci nu va exista un sfârșit, pentru că Cristos este infinit. Este o așa bogăție în El! Asta trebuia să fac și eu! Frați și surori, Domnul m-a izbăvit de lucrurile exterioare. Nu spun că ele nu au importanță, dar, fără realitatea interioară, acestea n-au nici o valoare. Și nu doar că n-au nici o valoare, dar devin chiar o piedică. A-L cunoaște pe Cristos este ceva ce nu are limite. Domnul m-a trezit în duhul meu!

Aceasta m-a făcut să-L slujesc până astăzi. Frați și surori, dacă ne ațintim privirea asupra Domnului, atunci nu există sfârșit, nu există limită la slujirea noastră.

Întrebare: Prima chestiune: „Sfințit în Domnul”; a doua: „Sfințiți-vă”; a treia: „Sfințește-L pe Domnul”.

Răspuns: Nu știu dacă am înțeles bine întrebarea. De fapt, acestea trei sunt una. Prima se referă la poziția noastră, Domnul este Cel care ne sfințește. În 1 Corinteni 1:2 Pavel spune: „Sunteți sfințiți în Cristos Isus”. Acei credincioși din

Corint sunt sfinți. De ce sunt sfinți? Pentru că au fost sfințiți pentru Domnul. Noi abia dacă i-am numi sfinți. Dar Biblia spune că noi toți care am crezut în Domnul suntem numiți sfinți. Pentru că Cristos ne-a sfințit prin lucrarea Sa terminată. El ne-a pus deoparte pentru Sine Însuși. Deci aceasta este poziția pe care o deținem.

După ce am dobândit această poziție, care este răspunsul nostru? Trebuie să ne sfințim pe noi înșine. În Romani 12:1 „Aduceți-vă trupurile ca o jertfă vie, sfântă”. *Sfântă* înseamnă sfințit. Sfințiți-vă pe voi înșivă. Acesta este răspunsul nostru la lucrarea Lui.

Apoi, în viața de zi cu zi, Îl sfințești pe Domnul în inima ta. 1 Petru 3: 15 „Sfințiți pe Cristos în inimile voastre”. Ori de câte ori oamenii te întrebă: „Care este nădejdea ta?”, să Îl sfințești pe Domnul în inima ta. Cu alte cuvinte, în viața de zi cu zi să-L onorezi, să-L sfințești pe El.

Întrebare: Cum putem fi biruitori?

Răspuns: Foarte simplu. Citiți Apocalipsa. În capitolele 2 și 3 vedem că, în ansamblul ei, Biserica a decăzut. Decăderea este măsurată după revelația Domnului Isus Cristos. Succesul sau eșecul nu se măsoară după nici un alt standard, ci se măsoară după revelația lui Isus Cristos. Cât de credincios ești față de Cristosul care ți S-a revelat? Măsura în care ți S-a revelat este măsura succesului sau a eșecului tău. El S-a revelat Bisericii sale, El S-a încredințat pe Sine Însuși Bisericii sale, prin urmare vrea să Se regăsească în Biserică. Când nu Se poate regăsi acolo, El spune: „Pocăiește-te”; când Se regăsește acolo, este mulțumit. În fiecare scrisoare găsim chemarea de a birui. Ce să biruim? Să biruim toată necredincioșia față de revelația lui Isus Cristos. El ni S-a încredințat pe Sine Însuși nouă. Suntem noi credincioși revelației Sale? Umblăm noi în lumină așa cum El este în lumină? Cei care răspund revelației Lui sunt biruitori. Pentru că ei biruiesc îndepărtarea de revelația lui Isus Cristos.

Prin urmare, vedem că în fiecare scrisoare găsim această chemare: „Celui ce va birui...” Dar în legătură cu chemarea, mai este un îndemn: „Cine are urechi de auzit să audă ce spune bisericilor Duhul”. Cum pot fi biruitor? Foarte simplu. Trebuie să am urechi care să audă ceea ce spune bisericilor Duhul. Duhul nu spune bisericii altceva decât despre Cristos, pentru că El ni-L descoperă pe Cristos. Deci tot ce se cere de la noi este să avem o ureche străpunsă, o ureche care să-L audă pe El. Și nu doar să-L audă, ci și să-L asculte. Asta-i tot. Așadar, pentru a fi biruitor este nevoie de o ureche care să audă glasul Duhului lui Dumnezeu.